ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)
z 12. decembra 2006 *

Vo veci T-228/02,

Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu, so sídlom v Auvers-sur-Oise (Francúzsko), v zastúpení: J.-P. Spitzer, advokát, D. Vaughan, QC, a É. de Boissieu, advokátka,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Vitsentzatos a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne J. E. Collins, neskôr R. Caudwell a C. Gibbs, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Moore, barrister,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je na jednej strane návrh na zrušenie spoločnej pozície Rady 2002/340/SZBP z 2. mája 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 116, s. 75), spoločnej pozície Rady 2002/462/SZBP zo 17. júna 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2002/340 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 160, s. 32), ako aj rozhodnutia Rady 2002/460/ES zo 17. júna 2002 o vykonaní článku 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a zrušení rozhodnutia 2002/334/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 160, s. 26) v rozsahu, v akom je žalobkyňa uvádzaná na zozname osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa uplatňujú tieto ustanovenia, a na druhej strane žaloba o náhradu škody,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. Papasavvas, tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. februára 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu (v perzštine Mujahedin-e Khalq), bola založená v roku 1965 a dávala si za cieľ nahradenie režimu iránskeho šacha, následne režimu mullahov, demokratickým režimom. V roku 1981 sa podieľala na založení Národnej rady odporu Iránu (NCRI), orgánu, ktorý sa označoval za iránsky „exilový parlament odporu". V čase vzniku skutkových okolností, z ktorých vychádza tento spor, pozostávala z piatich oddelených organizácií, ako aj jednej nezávislej zložky predstavujúcej militantné krídlo operujúce vnútri Iránu. Podľa vlastného vyjadrenia sa však žalobkyňa a všetci jej členovia výslovne vzdali akejkoľvek militantnej činnosti od júna 2001 a v súčasnej dobe už nemá žiadnu ozbrojenú zložku.

2 Nariadením z 28. marca 2001 Secretary of State for the Home Department (minister vnútra Spojeného kráľovstva, ďalej len „Home Secretary") zahrnul žalobkyňu na zoznam organizácií zakázaných podľa Terrorism Act 2000 (zákona z roku 2000 o terorizme). Žalobkyňa podala proti tomuto nariadeniu dva paralelné opravné prostriedky, jedným bolo odvolanie (appeal) pred Proscribed Organisations Appeal Commission (Odvolacia komisia pre zakázané organizácie, POAC) a druhým bol návrh na súdne preskúmanie (judicial review) pred High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Najvyšší súd (Anglicko a Wales) kráľovské sídelné sudcovské oddelenie (správne oddelenie), ďalej len „High Court"].

3 Dňa 28. septembra 2001 prijala Bezpečnostná rada OSN rezolúciu 1373 (2001) navrhujúcu stratégie širokého rozsahu na boj s terorizmom všetkými prostriedkami, a najmä na boj proti financovaniu terorizmu. Odsek 1 písm. c) tejto rezolúcie najmä stanovuje, že všetky štáty majú bezodkladne vykonať zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristických činov alebo ktoré sa zúčastňujú alebo napomáhajú páchaniu takýchto činov, subjektov patriacich týmto osobám alebo nimi kontrolovaných, a osôb a subjektov konajúcich v mene alebo na pokyn týchto osôb a subjektov.

4 Dňa 27. decembra 2001 Rada prijala podľa článkov 15 EÚ a 34 EÚ spoločnú pozíciu 2001/930/SZBP o boji s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 90; Mim. vyd. 18/001, s. 213) a spoločnú pozíciu 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217), keďže zastávala názor, že je potrebná činnosť Spoločenstva pre vykonanie rezolúcie 1373 (2001) Bezpečnostnej rady.

5 Podľa znenia článku 1 ods. 1 Spoločnej pozície 2001/931 sa táto uplatňuje „na osoby, skupiny a subjekty zapojené do teroristických činov, ktoré sú uvedené na zozname v prílohe". Názov žalobkyne sa v prílohe nenachádza.

6 Článok 1 ods. 2 a 3 spoločnej pozície 2001/931 definujú v uvedenom poradí, čo je potrebné rozumieť pod pojmom „osoba, skupina a subjekt, ktoré sú zapojené do teroristických činov" a pod pojmom „teroristický čin".

7 Podľa znenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa zoznam uvádzaný v prílohe vypracuje na základe presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k zainteresovaným osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka

podnetu na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie za teroristický čin alebo pokus o spáchanie takéhoto činu, účasť na ňom alebo napomáhanie, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo indíciách, alebo odsúdení za takéto skutky. Pod pojmom „príslušný orgán" sa rozumie súdny orgán, alebo tam, kde súdne orgány nemajú právomoc v oblasti, na ktorú sa vzťahuje tento odsek, ekvivalentný orgán príslušný pre túto oblasť.

8 Podľa znenia článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 sa mená osôb a subjektov na zozname v prílohe budú v pravidelných intervaloch a najmenej raz za šesť mesiacov revidovať, aby sa zabezpečilo, že existujú dôvody pre ich zachovanie na tomto zozname.

9 Podľa znenia článkov 2 a 3 spoločnej pozície 2001/931 Európske spoločenstvo konajúc v medziach právomocí, ktoré mu boli zverené Zmluvou ES, nariadi zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, skupín a subjektov uvedených na zozname v prílohe a zabezpečí, aby fondy, finančné aktíva alebo ekonomické zdroje, alebo finančné alebo iné súvisiace služby neboli priamo alebo nepriamo prístupné v ich prospech.

10 Dňa 27. decembra 2001, domnievajúc sa, že je potrebné prijatie nariadenia s cieľom vykonať opatrenia opísané v spoločnej pozícii 2001/931 na úrovni Spoločenstva, Rada prijala na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207). Z tohto nariadenia vyplýva, že s výnimkami, ktoré nariadenie povoľuje, všetky finančné prostriedky, iné finančné aktíva a ekonomické zdroje, ktoré vlastní alebo má v držbe právnická osoba, skupina alebo subjekt zaradené do zoznamu uvedeného v odseku 3, sa zmrazia. Rovnako je

zakázané sprístupniť týmto osobám, skupinám alebo subjektom finančné prostriedky alebo finančné služby. Rada konajúc jednomyseľne stanovuje, skúma a mení a dopĺňa zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP vzťahuje toto nariadenie.

11 Pôvodný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa uplatňuje nariadenie č. 2580/2001, bol stanovený rozhodnutím Rady 2001/927/ES z 27. decembra 2001, ktorým sa zriaďuje zoznam uvádzaný v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 344, s. 83). Názov žalobkyne sa na ňom nenachádza.

12 Rozsudkom zo 17. apríla 2002 High Court zamietol návrh na preskúmanie podaný žalobkyňou proti nariadeniu Home Secretary z 28. marca 2001 (pozri bod 2 vyššie), domnievajúc sa v podstate, že POAC bola inštitúciou príslušnou pre vypočutie tvrdení žalobkyne, vrátané tvrdení založených na porušení práva byť vypočutá.

13 Dňa 2. mája 2002 Rada prijala v zmysle článkov 15 EÚ a 34 EÚ spoločnú pozíciu Rady 2002/340/SZBP z 2. mája 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 116, s. 75). Jej príloha aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa uplatňuje spoločná pozícia 2001/931. Bod 2 tejto prílohy s nadpisom „skupiny a subjekty" obsahuje konkrétne názov žalobkyne identifikovanej takto:

„Organizácia Mujahedin-e Khalq (MEK alebo MKO) [okrem ‚Národnej rady odporu Iránu' (NCRI)], [alias Národná oslobodzovacia armáda Iránu (NLA, militantné krídlo MEK), Mudžahedíni iránskeho ľudu (PMOI), Národná rada odporu, Moslimská spoločnosť iránskych študentov)]".

14 Rozhodnutím 2002/334/ES z 2. mája 2002 o vykonaní článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušení rozhodnutia 2001/927 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 116, s. 33) Rada prijala aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahuje predmetné nariadenie. Názov žalobkyne je uvedený v tomto zozname v rovnakom znení, aké bolo použité v prílohe spoločnej pozície 2002/340.

15 Dňa 17. júna 2002 Rada prijala na jednej strane spoločnú pozíciu 2002/462/SZBP, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2002/340 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 160, s. 32), a na druhej strane rozhodnutie 2002/460/ES o vykonaní článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušení rozhodnutia 2002/334 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 160, s. 26). Názov žalobkyne bol ponechaný na zoznamoch stanovených spoločnou pozíciou 2001/931 a nariadením č. 2580/2001 (ďalej spolu nazývané „sporné zoznamy" a v prípade posledného menovaného zoznamu „sporný zoznam").

16 Rozsudkom z 15. novembra 2002 POAC zamietla odvolanie podané žalobkyňou proti nariadeniu Home Secretary z 28. marca 2001 (pozri bod 2 vyššie), domnievajúc sa, že nič si nevyžadovalo predchádzajúce vypočutie žalobkyne zo strany Home Secretary, keďže takéto vypočutie by navyše bolo nerealizovateľné alebo nežiadúce v rámci právnej úpravy smerujúcej proti teroristickým organizáciám. Podľa toho istého rozhodnutia právny režim Terrorism Act 2000 stanovuje primeranú možnosť na to, aby bolo stanovisko žalobkyne vypočuté pred POAC.

17 Odvtedy Rada prijala rôzne spoločné pozície a rozhodnutia aktualizujúce sporné zoznamy. V čase ukončenia ústnej časti konania bola účinná spoločná pozícia Rady 2005/936/SZBP z 21. decembra 2005, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2005/847/SZBP (Ú. v. EÚ L 340, s. 80) a rozhodnutie Rady

2005/930/ES z 21. decembra 2005, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom za účelom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/848/ES (Ú. v. EÚ L 340, s. 64). Názov žalobkyne bol stále ponechaný v týchto sporných zoznamoch na základe takto prijatých aktov.

Konanie a návrhy účastníkov konania

18 Žalobou podanou do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. júla 2002 žalobkyňa podala tento žalobný návrh, v rámci ktorého navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil spoločné pozície 2002/340 a 2002/462, ako aj rozhodnutie 2002/460, v rozsahu, v akom sa jej tieto akty týkajú,

— v dôsledku toho vyhlásil tieto spoločné pozície za neuplatniteľné vo vzťahu k nej,

— zaviazal Radu na zaplatenie 1 eura ako náhrady utrpenej ujmy,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

19 Vo svojom vyjadrení k žalobe Rada navrhla, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

20 Uznesením z 12. februára 2003, po vypočutí účastníkov konania, predseda druhej komory Súdu prvého stupňa umožnil Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podporujúci v konaní návrhy Rady. Vedľajší účastník konania podal svoje vyjadrenie, pričom navrhol zamietnutie žaloby a žalobkyňa predložila svoje pripomienky k vyjadreniu vedľajšieho účastníka v stanovených lehotách.

21 Na základe správy sudcu spravodajcu rozhodol Súd prvého stupňa (druhá komora) otvoriť ústnu časť konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvedených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa listom kancelárie súdu z 1. decembra 2005 vyzval účastníkov konania na predloženie ich písomných vyjadrení k dôsledkom, ktoré by mali byť vyvodené pre ďalší priebeh tohto konania z nových skutočností, keďže od podania žaloby došlo k viacerým zrušeniam a nahradeniam aktov napadnutých touto žalobou, a to spoločných pozícií 2002/340 a 2002/462, ako aj rozhodnutia 2002/460, aktmi, ktoré stále ponechávajú žalobkyňu na sporných zoznamoch.

22 Vo svojich pripomienkach predložených kancelárii Súdu prvého stupňa 21. decembra 2005 Rada uvádzala, že nebolo potrebné zaujímať nejaké stanovisko, pokiaľ ide o spoločné pozície, pretože žaloba je podľa nej v každom prípade v tomto smere neprípustná. Pokiaľ ide o rozhodnutia Spoločenstva vykonávajúce nariadenie č. 2580/2001, Rada zastáva názor, že „treba vychádzať z toho, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu 2005/848/ES", t. j. rozhodnutiu Rady z 29. novembra 2005, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje rozhodnutie 2005/722/ES (Ú. v. EÚ L 314, s. 46), „alebo akémukoľvek inému rozhodnutiu, ktoré má rovnaký predmet a bude účinné v čase, keď Súd prvého stupňa vyhlási svoj rozsudok, v rozsahu, v akom sa toto rozhodnutie týka žalobkyne".

23 Vo svojich pripomienkach predložených kancelárii Súdu prvého stupňa 2. januára 2006 žalobkyňa zastáva názor, že „treba vychádzať z toho, že táto žaloba smeruje proti spoločnej pozícii Rady 2005/847/SZBP z 29. novembra 2005", ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2005/725/SZBP (Ú. v. EÚ L 314, s. 41) a „rozhodnutiu 2005/848". V prílohe

k týmto vyjadreniam žalobkyňa okrem iného pripojila sériu nových dokumentov, ktoré boli založené do spisu. Listom kancelárie súdu z 19. januára 2006 boli predmetné pripomienky a dokumenty oznámené Rade, ktorá potvrdila ich prijatie 27. januára 2006.

24 Listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. januára 2006 žalobkyňa predložila písomné pripomienky k zápisnici z pojednávania, v ktorých najmä uvádzala, že žaloba musí byť odteraz považovaná za smerujúcu rovnako proti spoločnej pozícii 2005/936 a rozhodnutiu 2005/930. V prílohe k tomuto listu pripojila dodatočnú sériu nových dokumentov. Účastníci konania boli upovedomení o tom, že rozhodnutie o založení predmetných príloh do spisu bude prijaté na pojednávaní.

25 Prednesy a odpovede účastníkov konania na ústne otázky položené Súdom prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní 7. februára 2006. Počas tohto pojednávania sa Rada dovolávala nezákonnosti predloženia nových dokumentov doručených kancelárii súdu žalobkyňou 18. a 25. januára 2006 (pozri body 23 a 24 vyššie). Rada dodala, že nemohla zaujať stanovisko k týmto dokumentom z dôvodu ich oneskoreného oznámenia. Preto žiadala Súd prvého stupňa, aby nezahrnul predmetné dokumenty do spisu, alebo aby nariadil opätovné otvorenie písomnej časti konania, aby jej bolo umožnené uplatniť svoj názor písomne. Súd prvého stupňa si vyhradil rozhodnutie o tomto návrhu, ako aj o založení dokumentov uvádzaných v bode 24 vyššie do spisu.

26 V odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa žalobkyňa vyhlásila, že ako to uznala Rada vo svojich pripomienkach podaných do kancelárie súdu 23. decembra 2005 (pozri bod 22 vyššie), táto žaloba musí byť považovaná za smerujúcu proti spoločnej pozícii 2005/936 a rozhodnutiu 2005/930, ako aj prípadne proti všetkým iným aktom účinným v čase vyhlásenia rozsudku v tejto veci, ktoré majú rovnaký predmet ako predmetné spoločné pozície a rozhodnutie a spôsobujú rovnaký účinok vo vzťahu k nej v rozsahu, v akom sa jej tieto akty týkajú.

O procesných dôsledkoch zrušenia a nahradenia pôvodne napadnutých aktov

27 Ako vyplýva z bodu 17 vyššie, touto žalobou pôvodne napadnuté akty, a to spoločné pozície 2002/340 a 2002/462, ako aj rozhodnutie 2002/460 (ďalej len „pôvodne napadnuté rozhodnutie"), boli od podania žaloby niekoľkokrát zrušené a nahradené aktmi, ktoré stále ponechávajú žalobkyňu na sporných zoznamoch. V čase ukončenia ústnej časti konania išlo o spoločnú pozíciu 2005/936 a rozhodnutie 2005/930.

28 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ak je rozhodnutie v priebehu konania nahradené iným rozhodnutím, ktoré má ten istý predmet, toto rozhodnutie treba považovať za novú skutočnosť, ktorá umožňuje žalobkyni prispôsobiť svoje návrhy a žalobné dôvody. Požadovať od žalobkyne, aby podala novú žalobu, by totiž bolo v rozpore so spravodlivým a účinným súdnym konaním a s požiadavkou hospodárnosti konania. Okrem toho by bolo nespravodlivé, keby dotknutá inštitúcia mohla na obranu voči výhradám uvedeným v žalobe podanej na súd Spoločenstva proti určitému rozhodnutiu prispôsobiť napadnuté rozhodnutie alebo ho nahradiť iným a v priebehu súdneho konania sa mohla odvolávať na túto zmenu alebo nahradenie tak, aby druhý účastník konania nemal možnosť rozšíriť svoje pôvodné návrhy a žalobné dôvody na neskoršie rozhodnutie alebo predložiť ďalšie návrhy a žalobné dôvody proti tomuto rozhodnutiu (rozsudky Súdneho dvora z 3. marca 1982, Alpha Steel/Komisia, 14/81, Zb. s. 749, bod 8; z 29. septembra 1987, Fabrique de fer de Charleroi a Dillinger Hüttenwerke/Komisia, 351/85 a 360/85, Zb. s. 3639, bod 11, a zo 14. júla 1988, Stahlwerke Peine-Salzgitter/Komisia, 103/85, Zb. s. 4131, body 11 a 12, rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. februára 2000, CCRE/Komisia, T-46/98 a T-151/98, Zb. s. II-167, bod 33).

29 V rozsudkoch z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (T-306/01, Zb. s. II-3533, proti ktorému bolo podané odvolanie, ďalej len „rozsudok Yusuf", bod 73) a Kadi/Rada a Komisia (T-315/01, Zb. s. II-3649,

proti ktorému bolo podané odvolanie, ďalej len „rozsudok Kadi", bod 54) Súd prvého stupňa prebral túto judikatúru za predpokladu, že sa nariadenie, ktoré sa priamo a osobne týka fyzickej alebo právnickej osoby, nahradí v priebehu súdneho konania nariadením s tým istým predmetom.

30 V prejednávanej veci je teda v súlade s touto judikatúrou potrebné vyhovieť návrhu žalobkyne, aby sa jej žaloba ku dňu ukončenia ústnej časti konania považovala za smerujúcu k zrušeniu spoločnej pozície 2005/936 a rozhodnutia 2005/930 v rozsahu, v akom sa ho tieto akty týkajú, a umožniť účastníkom konania upraviť ich návrhy, dôvody a tvrdenia vo svetle tejto novej skutočnosti, čo pre nich znamená právo na predloženie dodatočných návrhov, dôvodov a tvrdení.

31 Za týchto okolností je potrebné na jednej strane povoliť založenie dokumentov pripojených k pripomienkam žalobkyne k zápisnici z pojednávania podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. januára 2006 (pozri bod 24 vyššie) do spisu a na druhej strane zamietnuť návrh Rady smerujúci k tomu, aby ani predmetné dokumenty, ani dokumenty pripojené k pripomienkam žalobkyne v odpovedi na písomnú otázku Súdu prvého stupňa podané do kancelárie 18. januára 2006 (pozri body 23 a 25 vyššie) neboli založené do spisu. V konečnom dôsledku predloženie nových dôkazov a dokumentov a predloženie nových návrhov na dokazovanie musia byť považované za súčasť práva, ktoré majú účastníci konania, preformulovať svoje návrhy, dôvody a tvrdenia vo svetle nových skutočností uvádzaných v predchádzajúcich bodoch. Pokiaľ ide o otázku, či oneskorené predloženie predmetných dokumentov do spisu odôvodňuje v prejednávanej veci znovuotvorenie písomnej časti konania v mene práva na obhajobu Rady (pozri bod 25 vyššie), na túto je odkaz v bode 182 ďalej.

32 V zostávajúcom rozsahu Súd prvého stupňa zastáva názor, že mu môže byť platne predložený iba jeden návrh smerujúci k zrušeniu existujúceho a poškodzujúceho aktu. Hoci žalobkyni môže byť povolené, ako bolo konštatované v bode 30 vyššie, preformulovať svoje návrhy tak, aby smerovali k zrušeniu aktov, ktoré v priebehu konania nahradili pôvodne napadnuté akty, toto riešenie nemôže umožňovať

špekulatívne preskúmanie zákonnosti hypotetických, zatiaľ neprijatých aktov (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Langdon/Komisia, T-22/96, Zb. s. II-1009, bod 16 a tam citovanú judikatúru).

33 Z toho vyplýva, že nie je namieste umožniť žalobkyni preformulovať jej návrhy tak, aby smerovali nielen proti spoločnej pozícii 2005/936 a rozhodnutiu 2005/930, ale rovnako prípadne proti všetkým iným aktom účinným v čase vyhlásenia rozsudku v tejto veci, ktoré majú rovnaký predmet ako predmetné akty a ktoré spôsobujú rovnaký účinok vo vzťahu k nej v rozsahu, v akom sa jej tieto akty týkajú (pozri bod 26 vyššie).

34 Na účely tejto žaloby sa teda súdne preskúmanie Súdom prvého stupňa bude týkať výlučne aktov už prijatých, ešte účinných a napadnutých ku dňu ukončenia ústnej časti konania, a to spoločnej pozície 2005/936 (ďalej len „napadnutá spoločná pozícia") a rozhodnutia 2005/930 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie") (ďalej súhrnne len „napadnuté akty") a to rovnako za predpokladu, že predmetné akty boli ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku v celom svojom rozsahu zrušené a nahradené inými.

35 V tomto prípade má totiž na jednej strane žalobkyňa právny záujem na dosiahnutí zrušenia napadnutých aktov v rozsahu, v akom zrušenie aktu inštitúciou nie je uznaním jeho nelegálnosti a vytvára účinok *ex nunc*, na rozdiel od rozsudku o zrušení, v zmysle ktorého je zrušený akt z právneho poriadku odstránený retroaktívne a je považovaný za nikdy neexistujúci. Na druhej strane, ako uznala Rada na pojednávaní, v prípade zrušenia napadnutých aktov bude táto inštitúcia povinná prijať opatrenia, aké si vyžaduje vykonanie rozsudku v súlade s článkom 233 ES, čo predpokladá, že táto inštitúcia zmení alebo prípadne zruší akty, ktoré zrušili a nahradili akty napadnuté následne po ukončení ústnej časti konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1995, Exporteurs in Levende Varkens a i./Komisia, T-481/93 a T-484/93, Zb. s. II-2941, body 46 až 48).

O druhej časti návrhov

36 Svojou druhou časťou návrhov, ako boli preformulované na pojednávaní, žiada žalobkyňa Súd prvého stupňa, aby určil, že napadnuté akty sú vo vzťahu k nej neuplatniteľné v dôsledku ich čiastočného zrušenia, ktoré sleduje prvá časť návrhov.

37 Je nutné konštatovať, že takto formulovaná druhá časť návrhov nemá žiadny autonómny dosah vo vzťahu k prvej. S prihliadnutím na prvú časť teda musí byť považovaná za bezpredmetnú.

O návrhu na zrušenie napadnutej spoločnej pozície

Tvrdenia účastníkov konania

38 Žalobkyňa tvrdí, že táto žaloba je prípustná, pretože tak napadnutá spoločná pozícia, ako aj napadnuté nariadenie sa jej priamo a osobne týkajú a spôsobujú jej ujmu. Konkrétnejšie tvrdí, že Súd prvého stupňa má právomoc preskúmať zákonnosť predmetnej spoločnej pozície, pretože inak by došlo k popretiu spravodlivosti.

39 Podľa žalobkyne zásady právneho štátu, ako sú zakotvené článkom 6 ods. 2 EÚ, musia byť rešpektované vo všetkých aktoch Únie vrátane aktov prijatých v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP) alebo policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach (spoločne nazývaných „spravodlivosť a vnútorné záležitosti") (SVZ). Keďže právo na prístup k spravodlivosti je jedným zo základných

prvkov tohto právneho štátu, ako to tiež vyplýva z článkov 35 EÚ a 46 EÚ a judikatúry Súdneho dvora (rozsudky z 15. mája 1986, Johnston, 222/84, Zb. s. 1651, bod 18, a z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, body 38 a 39), žiadny z týchto aktov by sa nemal vymykať súdnemu preskúmaniu Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa. Iné posúdenie by viedlo u žalobkyne k vytvoreniu priestoru nezákonnosti.

40 V každom prípade treba považovať legislatívny postup, ktorým postupovala v prejednávanej veci Rada, za nezákonný, rovnako ako základ napadnutej spoločnej pozície o ustanoveniach týkajúcich sa SZBP. Najmä s ohľadom na prednosť práva Spoločenstva, ktorú zakotvuje článok 47 EÚ, Súd prvého stupňa má právomoc sankcionovať takúto nezákonnosť aktu prijatého v rámci SZBP alebo SVZ. Žalobkyňa sa v tomto zmysle odvoláva na rozsudok Súdneho dvora z 12. mája 1998, Komisia/Rada (C-170/96, Zb. s. I-2763).

41 Predmetný postup je totiž charakterizovaný sústavnou snahou Rady vyhnúť sa požiadavkám ochrany základných práv a demokratického, legislatívneho alebo súdneho preskúmania svojich aktov, bez ohľadu na všeobecné zásady práva Spoločenstva, v prospech dovolávania sa medzinárodného poriadku. Osoby poverené vecným vykonaním týchto aktov Únie zostávajú podriadené súdnemu preskúmaniu vo vzťahu k základným právam.

42 Táto snaha bola mimochodom kritizovaná Európskym parlamentom, keď s ním bol konzultovaný návrh nariadenia č. 2580/2001. Prejavovala sa najmä okolnosťou, že Rada si sama udelila právomoc vykonať nariadenie č. 2580/2001 formou rozhodnutí, o ktorých sa navyše zdá, že nie sú odôvodnené.

43 Bez popierania toho, že by žalobkyňa bola priamo a osobne dotknutá napadnutými aktmi, Rada a Spojené kráľovstvo uvádzajú, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom smeruje proti napadnutej spoločnej pozícii.

44 Rada a Spojené kráľovstvo sa v dôsledku toho domnievajú, že konanie v tejto veci sa musí obmedziť na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého sú opatrenia stanovené nariadením č. 2580/2001 uplatniteľné na žalobkyňu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

45 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdu prvého stupňa (uznesenia zo 7. júna 2004, Segi a i./Rada, T-338/02, Zb. s. II-1647, proti ktorému bolo podané odvolanie, bod 40 a nasl., a Gestoras Pro Amnistía a i./Rada, T-333/02, neuverejnené v Zbierke, proti ktorému bolo podané odvolanie, bod 40 a nasl., a z 18. novembra 2005, Selmani/Rada a Komisia, T-299/04, neuverejnené v Zbierke, body 52 až 59) žaloba musí byť zamietnutá ako sčasti zjavne neprípustná a sčasti nedôvodná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu napadnutej spoločnej pozície.

46 V skutočnosti treba hneď na úvod poznamenať, že táto spoločná pozícia nie je aktom Rady prijatým podľa Zmluvy ES, ktorý by ako taký podliehal preskúmaniu zákonnosti uvádzanej článkom 230 ES, ale aktom Rady zloženej zo zástupcov vlád členských štátov, prijatým na základe článku 15 EÚ, patriaceho do hlavy V Zmluvy EÚ týkajúcej sa SZBP, a článku 34 EÚ, patriaceho do hlavy VI Zmluvy EÚ týkajúcej sa SVZ.

47 Je teda nutné konštatovať, že ani v rámci hlavy V Zmluvy EÚ týkajúcej sa SZBP, ani v rámci hlavy VI Zmluvy EÚ týkajúcej sa SVZ sa neuvádza žiadna žaloba o neplatnosť spoločnej pozície pred súdom Spoločenstva.

48 V rámci Zmluvy EÚ v znení Amsterdamskej zmluvy sú totiž právomoci Súdneho dvora taxatívne vypočítané v článku 46 EÚ.

49 Na jednej strane táto Zmluva nedáva Súdnemu dvoru v rámci ustanovení hlavy V Zmluvy EÚ žiadnu právomoc.

50 Na druhej strane, pokiaľ ide o ustanovenia hlavy VI Zmluvy EÚ relevantné v prejednávanej veci, tento článok uvádza:

„Ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu týkajúce sa právomocí Súdneho dvora Európskych spoločenstiev a výkonu týchto právomocí, sa vzťahujú len na nasledujúce ustanovenia tejto zmluvy:

...

b) ustanovenia hlavy VI podľa podmienok uvedených v článku 35 [EÚ];

...

d) článok 6 odsek 2 [EÚ] s ohľadom na konanie orgánov, pokiaľ má Súdny dvor právomoc podľa zmlúv o založení Európskych spoločenstiev a podľa tejto zmluvy;

..."

51 Podľa relevantných ustanovení článku 35 EÚ:

„1. Za podmienok stanovených v tomto článku má Súdny dvor právomoc vydať predbežné nálezy [rozhodnúť v prejudiciálnom konaní — *neoficiálny preklad*] o platnosti a výklade rámcových rozhodnutí a rozhodnutí, o výklade dohovorov vypracovaných podľa tejto hlavy a o platnosti výkladu opatrení na vykonanie rozhodnutí.

...

6. Súdny dvor má právomoc preskúmavať zákonnosť rámcových rozhodnutí a rozhodnutí o žalobách podaných členským štátom alebo Komisiou z dôvodu nepríslušnosti, porušenia základných procesných podmienok, porušenia tejto zmluvy alebo právneho pravidla týkajúceho sa jej uplatňovania, alebo z dôvodu zneužitia právomocí. Konania podľa tohto odseku sa začnú do dvoch mesiacov od zverejnenia daného opatrenia.

..."

52 Z článkov 35 EÚ a 46 EÚ vyplýva, že v rámci hlavy VI Zmluvy EÚ na posúdenie platnosti alebo na zrušenie rámcových rozhodnutí, rozhodnutí a opatrení na vykonanie dohovorov stanovených v článku 34 ods. 2 písm. b), c) a d) EÚ, s výnimkou spoločných pozícií uvádzaných v článku 34 ods. 2 písm. a) EÚ sú vhodné jedine právne prostriedky zodpovedajúce návrhu na začatie prejudiciálneho konania alebo žalobe o neplatnosť.

53 Okrem toho je potrebné poznamenať, že zabezpečenie dodržiavania základných práv uvádzané v článku 6 ods. 2 EÚ nie je v prejednávanej veci relevantné, pretože článok 46 písm. d) EÚ neposkytuje žiadny dôvod pre dodatočnú právomoc Súdneho dvora (uznesenie Segi a i./Rada, už citované v bode 45 vyššie, bod 37).

54 Pokiaľ ide o absenciu účinného súdneho preskúmania, ktorej sa dovoláva žalobkyňa, táto sama osebe nemôže zakladať dôvod pre vlastnú právomoc Spoločenstva — v právnom systéme Spoločenstva založenom na zásade delegovanej právomoci, tak ako vyplýva z článku 5 ES — vo vzťahu k aktu prijatému v príbuznom právnom systéme, ktorý je ale odlišný, a to aktu vydanému podľa hláv V a VI Zmluvy EÚ (pozri uznesenie Segi a i./Rada, už citované v bode 45 vyššie, bod 38). V tejto súvislosti sa žalobkyňa nemôže odvolávať na rozsudok Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný v bode 39 vyššie. V tomto rozsudku (bod 40) Súdny dvor založil svoje odôvodnenie na okolnosti, že Zmluva ES stanovila kompletný systém postupov a prostriedkov určených na zabezpečenie preskúmania zákonnosti aktov inštitúcií. Ako teda bolo uvedené vyššie, Zmluva EÚ, pokiaľ ide o akty prijaté podľa hláv V a VI, stanovuje obmedzené súdne preskúmanie, kde určité oblasti nepodliehajú tomuto preskúmaniu a určité právne prostriedky nie sú prípustné.

55 Napriek tomu v tejto súvislosti treba — bez toho, aby bolo potrebné skúmať možnosť spochybnenia platnosti spoločnej pozície pred súdmi členských štátov — poznamenať, že napadnutá spoločná pozícia si vyžaduje prijatie vykonávacích aktov Spoločenstva a/alebo vnútroštátnych aktov, aby bola účinná. Netvrdilo sa, že tieto vykonávacie akty nie sú samy osebe spôsobilé byť predmetom žaloby o neplatnosť na súde Spoločenstva alebo na vnútroštátnom súde. Tiež nebolo preukázané, že žalobkyňa nedisponuje účinným právnym prostriedkom, hoci nepriamym, proti aktom prijatým podľa napadnutej spoločnej pozície, ktorá jej priamo spôsobuje ujmu. V prejednávanej veci žalobkyňa okrem toho účinne využila toto právo odvolania voči napadnutému rozhodnutiu.

56 Za týchto okolností má Súd prvého stupňa právomoc rozhodovať o žalobe o neplatnosť smerujúcej proti spoločnej pozícii prijatej podľa článkov 15 EÚ a 34 EÚ iba v ohraničenom rozsahu, v akom sa žalobkyňa na podporu takejto žaloby dovoláva porušenia právomocí Spoločenstva (uznesenie Selmani/Rada a Komisia, už citované v bode 45 vyššie, bod 56). Súdy Spoločenstva majú právomoc preskúmať obsah aktu prijatého v rámci Zmluvy EÚ s cieľom overiť, či tento akt neovplyvňuje právomoci Spoločenstva, a zrušiť ho, ak sa zdá, že mal byť založený na ustanovení Zmluvy ES (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Komisia/Rada, už citovaný v bode 40 vyššie, body 16 a 17, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, C-176/03, Zb. s. I-7879, bod 39; uznesenia Segi a i./Rada a Gestoras Pro Amnistía a i./Rada, už citované v bode 45 vyššie, bod 41; pozri analogicky tiež rozsudok Súdneho dvora zo 14. januára 1997, Centro-Com, C-124/95, Zb. s. I-81, bod 25).

57 V prejednávanej veci, keďže žalobkyňa sa dovoláva porušenia procesných predpisov, ktorého sa dopustila Rada konajúc v oblasti Únie bez ohľadu na právomoci Spoločenstva s cieľom zbaviť ju akejkoľvek súdnej ochrany, táto žaloba patrí do právomoci súdov Spoločenstva.

58 V tejto súvislosti je však potrebné konštatovať, že Rada konajúc v rámci Únie mala ďaleko od porušenia právomocí Spoločenstva, keďže sa naopak opierala o tieto právomoci s cieľom zabezpečiť vykonanie napadnutej spoločnej pozície. Pretože na jednej strane Rada vychádzala z relevantných právomocí Spoločenstva, najmä právomocí uvádzaných v článkoch 60 ES a 301 ES, nemôže jej byť vyčítané, že ich ignorovala. V tomto smere žalobkyňa necituje žiadny iný relevantný právny základ odlišný od ustanovení skutočne použitých v prejednávanej veci, ktorý by mohol byť nezohľadnený porušením článku 47 EÚ. Na druhej strane samotné tieto ustanovenia stanovujú predchádzajúce prijatie spoločnej pozície alebo spoločnej akcie na to, aby mohli byť uplatniteľné. Z toho vyplýva, že predchádzajúce prijatie spoločnej pozície pred využitím právomocí Spoločenstva použitých v prejednávanej veci preukazuje rešpektovanie týchto právomocí a nie ich porušenie. Okrem toho, hoci prijatie

spoločnej pozície podľa Zmluvy EÚ znamená, že zainteresované osoby sú zbavené priameho opravného prostriedku na súde Spoločenstva, teda takpovediac možnosti spochybniť priamo zákonnosť napadnutej spoločnej pozície, takýto výsledok nepredstavuje, ako taký, porušenie právomocí Spoločenstva. Nakoniec, pokiaľ ide o rezolúciu Parlamentu zo 7. februára 2002, v ktorej tento vyjadril poľutovanie, že sa pre tvorbu zoznamu osôb, skupín alebo subjektov zapojených do teroristických aktov zvolil právny základ patriaci do Zmluvy EÚ, treba konštatovať, že táto kritika sa týka politického výberu a nespochybňuje zákonnosť zvoleného právneho základu ako takú alebo nerešpektovanie právomocí Spoločenstva (uznesenie Segi a i./Rada, už citované v bode 45 vyššie, bod 46).

59 Súd prvého stupňa rozhodujúci v rámci obmedzeného preskúmania zákonnosti, ktorý vyplýva z právomocí podľa zmluvy ES, môže teda iba konštatovať, že napadnutá spoločná pozícia neporušuje právomoci Spoločenstva.

60 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v obmedzenom rozsahu, v akom má Súd prvého stupňa právomoc rozhodovať o tejto žalobe, ktorá ako taká smeruje proti napadnutej spoločnej pozícii, táto žaloba musí byť zamietnutá ako zjavne nedôvodná.

O návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia

61 Na podporu svojich návrhov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody. Prvý sa rozdeľuje na päť častí, ktoré sa v uvedenom poradí zakladajú na porušení práva na obhajobu, porušení podstatných formálnych náležitostí, porušení práva na účinnú súdnu ochranu, porušení prezumpcie neviny

a zjavne nesprávnom posúdení. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení práva na odpor proti tyranii a útlaku. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady zákazu diskriminácie.

62 Je vhodné skúmať najprv prvý žalobný dôvod.

Tvrdenia účastníkov konania

63 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa sama nepopiera ako také ani zákonnosť, ani legitímnosť opatrení, akými sú zmrazenie finančných prostriedkov stanovené napadnutými aktmi voči osobám, skupinám a subjektom zapojeným do teroristických činov v zmysle spoločnej pozície 2001/931.

64 Žalobkyňa naopak v prvej časti žalobného dôvodu tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje jej základné práva a najmä jej právo na obhajobu, ako sú tieto zaručené najmä článkom 6 ods. 2 EÚ a článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP), tým, že tento akt jej ukladá sankcie a spôsobuje jej vážnu ujmu bez toho, aby bola vypočutá pred jeho prijatím a dokonca bez toho, aby mohla následne účinne vysloviť svoj názor. Žalobkyňa zastáva názor, že vzhľadom na to, že disponuje známymi kanceláriami a vedúcimi činiteľmi, jej zástupcovia mali byť predvolaní a vypočutí pred jej uvedením na sporný zoznam. Na pojednávaní žalobkyňa trvala na skutočnosti, že jej nebola známa totožnosť vnútroštátneho orgánu, ktorý bol autorom rozhodnutia údajne prijatého vo vzťahu k nej podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako ani dôkazy a informácie, na základe ktorých bolo takéto rozhodnutie prijaté. Podľa žalobkyne bolo jej zahrnutie na sporný zoznam vykonané „výlučne s ohľadom na dokumenty predložené teheránskym režimom".

65 Žalobkyňa okrem iného v druhej a tretej časti žalobného dôvodu uvádza, že jej zahrnutie na sporný zoznam bez predchádzajúceho vypočutia a bez najstručnejšieho uvedenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré to právne zdôvodňujú, porušuje aj povinnosť odôvodnenia uvádzanú v článku 253 ES, ako aj právo na účinnú súdnu ochranu (rozsudky Súdneho dvora z 8. februára 1968, Mandelli/Komisia, 3/67, Zb. s. 35, a Johnston, už citovaný v bode 39 vyššie).

66 Žalobkyňa ešte vo štvrtej časti žalobného dôvodu uvádza, že toto zahrnutie na zoznam navyše porušuje prezumpciu neviny zaručenú článkom 48 ods. 1 Listiny základných práv a v tejto súvislosti cituje rovnako rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 10. februára 1995, Allenet de Ribemont (séria A č. 308).

67 Žalobkyňa nakoniec v piatej časti žalobného dôvodu uvádza, že jej zahrnutie na sporný zoznam je dôsledkom zjavne nesprávneho posúdenia. Domnieva sa totiž, že nemôže byť vôbec obviňovaná z toho, že predstavuje teroristickú organizáciu.

68 Rada a Spojené kráľovstvo uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie nezasahuje do základných práv, ktorých porušenie je namietané.

69 Pokiaľ ide konkrétnejšie o právo byť vypočutý, Rada poznamenáva, že žalobkyňa dokonca uvádza, že pred prijatím pôvodne napadnutého rozhodnutia sa písomne obrátila na úradujúceho predsedu Rady s cieľom predniesť svoje stanovisko. Rada uvádza, že ju teda vypočula, než prikročila k zmrazeniu jej finančných prostriedkov. V tomto smere sa odvoláva na uznesenie predsedu druhej komory Súdu prvého stupňa z 2. augusta 2000 „Invest" Import und Export a Invest commerce/Komisia

(T-189/00 R, Zb. s. II-2993, bod 41), z ktorého nepriamo vyplýva, že skoršie kontakty s orgánmi, predloženie svojho stanoviska spôsobom primeraným okolnostiam a vedomosť o svojom uvedení na čiernu listinu predstavujú súhrn okolností, ktoré spĺňajú požiadavky práva na vypočutie.

70 Okrem toho žalobkyňa od prijatia pôvodne napadnutého rozhodnutia nikdy nenadviazala kontakt s Radou s cieľom dosiahnuť opätovné preskúmanie svojho prípadu s úmyslom prípadného výmazu zo sporného zoznamu.

71 V každom prípade ani z EDĽP, ani z Listiny základných práv, ktorá je navyše nezáväzným nástrojom, ani z ústavných tradícií členských štátov nevyplýva, že rešpektovanie práva na obhajobu predpokladá bezpodmienečné právo byť vypočutý pred prijatím opatrenia občianskoprávnej alebo administratívnej sankcie, akým je opatrenie napadnuté v prejednávanej veci.

72 Rada a Spojené kráľovstvo tiež poznamenávajú, že výnimky zo všeobecného práva byť vypočutý v rámci správneho konania sú možné, prinajmenšom v určitých členských štátoch, z dôvodov verejného záujmu, verejného poriadku alebo udržiavania medzinárodných vzťahov, alebo ešte keby cieľ rozhodnutia, ktoré má byť prijaté, bol alebo mohol byť zmarený, ak by bolo predmetné právo priznané. Ako príklad Rada uvádza nemecký, francúzsky, taliansky, anglický, dánsky, švédsky, írsky a belgický právny poriadok.

73 Vláda Spojeného kráľovstva opisuje osobitný postup uplatniteľný pred POAC v rámci odvolania smerujúceho proti rozhodnutiu Home Secretary o zákaze organizácie, o ktorej sa Home Secretary domnieva, že je zapojená do terorizmu podľa Terrorism Act 2000. Tento postup je charakterizovaný najmä ustanovením osobitného obhajcu pre zastupovanie odvolateľa pred POAC, ktorá zasadá neverejne, ako aj možnosťou POAC zobrať do úvahy dôkazy, ktoré neboli sprístupnené tomuto účastníkovi konania alebo jeho právnemu zástupcovi podľa

zákona alebo z dôvodov verejného záujmu. V prejednávanej veci bola žalobkyňa predmetom takéhoto rozhodnutia o zákaze (pozri bod 2 vyššie), proti ktorému podala dva paralelné opravné prostriedky, jeden ako odvolanie pred POAC a druhý ako návrh na súdne preskúmanie pred High Court. Rozsudkom zo 17. apríla 2002 High Court zamietol návrh na súdne preskúmanie (pozri bod 12 vyššie) a rozsudkom z 15. novembra 2002 POAC zamietla odvolanie (pozri bod 16 vyššie).

74 Podľa Rady a Spojeného kráľovstva právo Spoločenstva neudeľuje žalobkyni žiadne právo byť vypočutý pred svojím zahrnutím na sporný zoznam.

75 Podľa Spojeného kráľovstva sa táto vec odlišuje od veci, ktorej sa týkal rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 1994, Fiskano/Komisia, (C-135/92, Zb. s. I-2885), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, v tom, že rozsahu, v akom zahrnutie žalobkyne na sporný zoznam predstavuje nie vykonanie postupu voči nej, ktorý sa týka už skôr existujúceho práva, ale prijatie legislatívneho alebo administratívneho opatrenia inštitúciami Spoločenstva. Osoba, ktorej sa týka takéto opatrenie, nie je žalovaným účastníkom konania, a v dôsledku toho jednoducho nevzniká otázka práva obhajoby. Jej práva sú zaručené možnosťou obrátiť sa na súd, v danom prípade na Súd prvého stupňa podľa článku 230 ES s cieľom overiť, či predmetná právna úprava bola zákonne prijatá a/alebo či žalobkyňa skutočne spadá pod túto právnu úpravu.

76 Rada v tej istej súvislosti uvádza rovnako rozsudky Súdneho dvora z 23. septembra 1986, AKZO Chemie/Komisia (5/85, Zb. s. 2585, body 20 a 24), a zo 14. marca 2000, Scientologická cirkev (C-54/99, Zb. s. I-1335, bod 20). Rada okrem iného pochybuje, že zásady judikatúry uvedené vo veciach týkajúcich sa hospodárskej súťaže alebo obchodnej ochrany môžu byť bez výhrad uplatnené v tejto veci. Podľa názoru Rady je najrelevantnejšou judikatúrou v prejednávanej veci judikatúra, ktorá pripustila, že v prípade osoby, ktorej sa týka sankcia Spoločenstva prijatá na návrh vnútroštátneho orgánu, by právo byť vypočutý malo byť účinne zabezpečené najprv v rámci vzťahov

medzi zainteresovanou osobou a vnútroštátnym orgánom (uznesenie „Invest" Import und Export a Invest commerce/Komisia,už citované v bode 69 vyššie, bod 40).

77 Pokiaľ ide o článok 6 EDĽP, Rada zdôrazňuje, že nič v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva nenaznačuje, že by záruky uvádzané týmto ustanovením mali byť uplatňované v správnom konaní, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Zmrazenie prostriedkov žalobkyne nepredstavuje trestnú sankciu a nemôže byť prirovnávané k takejto sankcii podľa kritérií závažnosti stanovených Európskym súdom pre ľudské práva (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudky Engel a i. z 8. júna 1976, séria A č. 22, Campbell a Fell z 28. júna 1984, séria A č. 80, a Öztürk z 23. októbra 1984, séria A č. 85). Ten istý súd tiež konštatoval, že článok 6 ods. 1 EDĽP je neuplatniteľný na administratívne fázy vyšetrovania pred správnymi orgánmi. Iba spôsob, akým sú informácie získané počas správneho vyšetrovania použité pri súdnom konaní, podlieha záruke spravodlivého procesu (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok Fayed z 21. septembra 1994, séria A č. 294-B).

78 Spojené kráľovstvo napáda rovnako to, že článok 6 ods. 1 EDĽP sa týka prijatia zákonodarných alebo právnych opatrení. Toto ustanovenie by sa malo uplatňovať výlučne na výhrady týkajúce sa práv a povinností občianskoprávnej povahy a záruky, ktoré stanovuje, by sa mali uplatňovať, iba ak existuje spor vyžadujúci si rozhodnutie. Toto ustanovenie teda nepriznáva jednotlivcom právo byť vypočutý pred prijatím právnej úpravy ovplyvňujúcej ich vlastnícke práva. V takomto prípade majú jednotlivci iba právo *a posteriori* namietať zákonnosť tejto právnej úpravy alebo jej uplatnenia na prejednávanú vec (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudky Lithgow a i. z 8. júla 1986, séria A č. 102, a James a i. z 21. februára 1986, séria A č. 98).

79 V prejednávanej veci preto podľa Spojeného kráľovstva ani zahrnutie žalobkyne na sporný zoznam, ani zmrazenie jej majetku nespadá pod článok 6 ods. 1 EDĽP.

V dôsledku toho žalobkyňa nemala žiadne právo uplatňovať svoje argumenty pred prijatím týchto opatrení. Napriek tomu mala žalobkyňa, v rámci toho istého ustanovenia, právo na namietanie zákonnosti predmetnej právnej úpravy na súde. Žalobkyňa inak toto právo využila tým, že podala túto žalobu.

80 V každom prípade predmetné opatrenia v danom prípade, ktoré sú ovplyvnené naliehavosťou, nie sú neprimerané vo vzťahu k cieľu, ktorý má byť dosiahnutý, a nespôsobili nespravodlivú nerovnováhu medzi požiadavkami vyplývajúcimi zo všeobecného záujmu a požiadavkami spojenými s ochranou základných práv, keďže právo na obhajobu je možné uplatňovať, len čo sú tieto opatrenia prijaté.

81 V tejto súvislosti Rada a Spojené kráľovstvo zdôrazňujú, že informovanie alebo vypočutie žalobkyne pred zmrazením jej prostriedkov by ohrozovalo splnenie dôležitého cieľa verejného záujmu sledovaného nariadením č. 2580/2001, ktorým je predchádzanie tomu, aby finančné prostriedky mohli slúžiť na financovanie teroristických činov. Podľa týchto účastníkov konania by žalobkyňa mohla využiť lehotu, ktorá by jej bola poskytnutá na predloženie pripomienok, na prevod svojich finančných prostriedkov mimo Únie.

82 Spojené kráľovstvo dodáva, že pravdepodobne existujú naliehavé dôvody týkajúce sa národnej bezpečnosti pre to, aby zainteresovanej osobe neboli sprístupnené informácie a dôkazy, na základe ktorých príslušný orgán môže prijať rozhodnutie o tom, že subjekt je zapojený do terorizmu.

83 Pokiaľ ide o namietané porušenie povinnosti odôvodnenia, Rada uvádza, že napadnuté rozhodnutie, hoci nie je osobitne odôvodnené, sa obmedzuje na aktualizovanie zoznamu uvádzaného nariadením č. 2580/2001, ktorého článok 2 ods. 3 vypočítava kritériá, na základe ktorých sú osoby, skupiny a subjekty zahrnuté na sporný zoznam. Predmetné nariadenie, napadnutá spoločná pozícia a napadnuté

rozhodnutie, vo svojom súhrne v kontexte žalobkyni dobre známom, zodpovedajú povinnosti odôvodnenia, ako je definovaná judikatúrou, keďže je pochopiteľné, že materiálne podmienky boja proti terorizmu nie sú rovnaké ako materiálne podmienky existujúce v iných oblastiach, akou je oblasť hospodárskej súťaže (rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88, Zb. s. I-395, bod 15; pozri nakoniec v kontexte zmrazenia finančných prostriedkov uznesenie „Invest" Import und Export a Invest commerce/Komisia, už citované v bode 69 vyššie, bod 43).

84 Rada sa okrem toho domnieva, že napadnuté rozhodnutie žiadnym spôsobom nezasahuje do prezumpcie neviny.

85 Pokiaľ ide o tvrdenie o zjavne nesprávnom posúdení, Rada a Spojené kráľovstvo sa domnievajú, že žalobkyňa nemôže dôvodne tvrdiť, že nie je teroristickou organizáciou, a že teda nepatrí pod článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

86 Rada a Spojené kráľovstvo pripomínajú, že v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 je sporný zoznam vypracovaný na základe presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie, ktoré identifikuje osobu, skupinu alebo subjekt ako zapojených do teroristických činov. Žalobkyňa pritom netvrdí — a nič tomu nenasvedčuje — že by nebola zahrnutá na sporný zoznam na základe takéhoto rozhodnutia.

87 Rada pripúšťa, že v zmysle toho istého ustanovenia overuje dodržiavanie kritérií určených Úniou zo strany vnútroštátnych orgánov. Napriek tomu sa toto overenie netýka skutočností, ktoré sú uvádzané žalobkyňou, ani informácií, ktoré sa niekedy zakladajú na chránených zdrojoch alebo na činnosti špecializovaných služieb členských štátov. Berúc do úvahy podstatnú úlohu, ktorú v postupe zohrávajú príslušné vnútroštátne orgány, Rada a Spojené kráľovstvo sa domnievajú, že

napadnutie tých skutočností, pre ktoré tieto orgány navrhli zahrnutie osoby na sporný zoznam, alebo návrh na preskúmanie ich rozhodnutia môžu byť účinne vykonané iba na vnútroštátnej úrovni. V tejto súvislosti Spojené kráľovstvo poznamenáva, že článok 7 nariadenia č. 2580/2001 splnomocňuje Komisiu na zmenu prílohy tohto nariadenia na základe informácií predložených členskými štátmi.

88 Home Secretary, ktorý je v Spojenom kráľovstve orgánom príslušným v tejto oblasti, teda zamietol žiadosť žalobkyne smerujúcu k dosiahnutiu jej výmazu zo zoznamu organizácií zakázaných podľa Terrorism Act 2000. So zreteľom na tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých, na jednej strane, bola zapojená do legitímneho boja proti represívnemu režimu a, na druhej strane, jej akty ozbrojeného odporu sa zameriavali v Iráne na vojenské ciele, Home Secretary vyhlásil, že nemožno akceptovať „žiadne právo na uchýlenie sa k teroristickým činom, bez ohľadu na odôvodnenie". Právne opravné prostriedky podané žalobkyňou proti tomuto rozhodnutiu boli zamietnuté (pozri bod 73 vyššie).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

89 Treba začať skúmaním súhrnu výhrad založených na porušení práva na obhajobu, porušení povinnosti odôvodnenia a porušení práva na účinnú súdnu ochranu, ktoré sú úzko spojené. Na jednej strane zaručenie práva na obhajobu prispieva k zabezpečeniu správneho výkonu práva na účinnú súdnu ochranu. Na druhej strane existuje úzky vzťah medzi právom na účinnú súdnu ochranu a povinnosťou odôvodnenia. Ako to zdôrazňuje ustálená judikatúra, povinnosť uložená inštitúciám Spoločenstva podľa článku 253 ES odôvodniť svoje akty nezodpovedá iba formálnej starostlivosti, ale má za cieľ umožniť súdu Spoločenstva vykonávať preskúmanie zákonnosti a zainteresovaným osobám poznať odôvodnenie prijatého opatrenia, s cieľom možnosti ochrany ich práv a overenia, či akt je alebo nie je riadne odôvodnený (rozsudky Súdneho dvora zo 4. júla 1963, Nemecko/Komisia, 24/62, Zb. s. 131, 143, a z 10. mája 2005, Taliansko/Komisia, C-400/99, Zb. s. I-3657, bod 22;

rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, Zb. s. II-4251, bod 225). Takýmto spôsobom zainteresované osoby môžu účinne uplatniť svoje opravné prostriedky, iba ak presne poznajú obsah a dôvody predmetného aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. februára 1998, Komisia/Rada, C-309/95, Zb. s. I-655, bod 18, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. júla 1999, British Steel/Komisia, T-89/96, Zb. s. II-2089, bod 33).

90 S prihliadnutím na hlavné argumenty uvádzané Radou a Spojeným kráľovstvom Súd prvého stupňa najprv overí, či práva a záruky, ktorých porušenia sa žalobkyňa dovoláva, môžu byť uplatniteľné v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001. Následne Súd prvého stupňa určí predmet a upresní obmedzenia týchto práv a záruk v takomto kontexte. Nakoniec sa Súd prvého stupňa vysloví k namietanému porušeniu predmetných práv a záruk za osobitných okolností prejednávanej veci.

Uplatniteľnosť záruk týkajúcich sa rešpektovania práva na obhajobu, povinnosti odôvodnenia a práva na účinnú súdnu ochranu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001

— Právo na obhajobu

91 Podľa ustálenej judikatúry rešpektovanie práva na obhajobu v akomkoľvek konaní, ktoré bolo začaté proti osobe a ktoré môže viesť k prijatiu pre ňu nepriaznivého rozhodnutia, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva a musí byť zabezpečené, aj keď neexistuje právna úprava týkajúca sa tohto konania. Táto

zásada si vyžaduje, aby každá osoba, ktorej môže byť uložená sankcia, mala možnosť užitočne vyjadriť svoje stanovisko k dôkazom pripusteným proti nej, na základe ktorých má byť uložená sankcia (pozri rozsudok Súdneho dvora Fiskano/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, body 39 a 40 a tam citovanú judikatúru).

92 V prejednávanej veci napadnuté rozhodnutie, ktorým je žalobkyni uložené individuálne opatrenie predstavujúce ekonomickú a finančnú sankciu (zmrazenie finančných prostriedkov), žalobkyni nesporne spôsobuje ujmu (pozri rovnako bod 98 nižšie). Táto judikatúra je teda v prejednávanej veci relevantná.

93 Z tejto judikatúry vyplýva, že s výhradou výnimiek (pozri bod 127 nižšie) sa záruka práva na obhajobu v zásade týka dvoch základných stránok. Na jednej strane zainteresovanej osobe musia byť oznámené údaje uvádzané proti nej na odôvodnenie zamýšľanej administratívnej sankcie (ďalej len „oznámenie skutočností na obvinenie"). Na druhej strane zainteresovanej osobe musí byť umožnené účinne vyjadriť svoj názor na tieto skutočnosti (ďalej len „vypočutie").

94 Takto chápaná záruka práva na obhajobu v rámci samotného správneho konania sa odlišuje od záruky, ktorá vyplýva z práva na účinný opravný prostriedok proti aktu spôsobujúcemu ujmu prijatému prípadne na konci tohto konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. apríla 2002, Campolargo/Komisia, T-372/00, Zb. VS s. I-A-49 a II-223, bod 36). Tvrdenia Rady a Spojeného kráľovstva vo vzťahu k článku 6 EDĽP (pozri body 77 až 79 vyššie) sú preto v rámci prejednávanej veci irelevantné.

95 Okrem toho záruka týkajúca sa rešpektovania samotného práva na obhajobu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 nemôže byť zainteresovaným osobám upretá iba

z jediného dôvodu uvádzaného Radou a Spojeným kráľovstvom (pozri body 78 a 79 vyššie), že ani EDĽP a ani všeobecné zásady práva Spoločenstva nepriznávajú jednotlivcom akékoľvek právo byť vypočutý pred prijatím aktu normatívnej povahy (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 322).

96 Je pravda, že judikatúra týkajúca sa práva byť vypočutý nemôže byť rozšírená na kontext legislatívneho procesu Spoločenstva, ktorého výsledkom je prijatie normatívnych opatrení predpokladajúcich tak zvolenie si určitej hospodárskej politiky, ako aj ich všeobecné uplatnenie na príslušné podnikateľské subjekty (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. decembra 1996, Atlanta a i./ES, T-521/93, Zb. s. II-1707, bod 70, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom Súdneho dvora zo 14. októbra 1999, Atlanta/Európske spoločenstvo, C-104/97 P, Zb. s. I-6983, body 31 až 38).

97 Je rovnako pravda, že napadnuté rozhodnutie, ktoré ponecháva žalobkyňu na spornom zozname po tom, čo tam bola zaradená pôvodne napadnutým rozhodnutím, má rovnaký všeobecný dosah ako nariadenie č. 2580/2001 a je, rovnako ako toto nariadenie, priamo uplatniteľné v každom členskom štáte. Prispieva teda napriek svojmu názvu k normatívnej povahe tohto aktu v zmysle článku 249 ES (pozri analogicky uznesenie Súdu prvého stupňa zo 6. mája 2003, DOW AgroSciences/Parlament a Rada, T-45/02, Zb. s. II-1973, body 31 až 33 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, body 184 až 188).

98 Toto rozhodnutie však nemá výlučne normatívnu povahu. Aj keď vytvára svoje účinky *erga omnes*, týka sa priamo a osobne žalobkyne, ktorú okrem toho menovite označuje ako osobu, ktorá musí byť zahrnutá na zoznam osôb, skupín a subjektov, ktorých finančné prostriedky musia byť zmrazené v rámci uplatnenia nariadenia č. 2580/2001. Keďže ide o akt, ktorým sa ukladá individuálne opatrenie predstavujúce ekonomickú a finančnú sankciu (pozri bod 92 vyššie), judikatúra citovaná v bode 96 vyššie nie je relevantná (pozri analogicky rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 324).

99 Okrem toho je potrebné zdôrazniť skutočnosti, ktoré odlišujú túto vec od vecí, ktorých sa týkajú rozsudky Yusuf a Kadi, už citované v bode 29 vyššie, v ktorých bolo rozhodnuté, že inštitúcie Spoločenstva neboli povinné vypočuť zainteresované osoby v kontexte prijatia a vykonania opatrenia analogického zmrazeniu finančných prostriedkov osôb a subjektov spojených s Usámom bin Ládinom, sieťou al-Káida a Talibanom.

100 Toto riešenie bolo v predmetných veciach odôvodnené okolnosťou, že inštitúcie Spoločenstva sa obmedzili na prebratie do právneho poriadku Spoločenstva, ako k tomu boli zaviazané, rezolúcií Bezpečnostnej rady a rozhodnutí jej výboru pre sankcie, ktoré ukladali zmrazenie finančných prostriedkov zainteresovaných, menovite označených osôb, bez akéhokoľvek splnomocnenia inštitúcií, v štádiu ich konkrétneho vykonania, na stanovenie akéhokoľvek mechanizmu Spoločenstva na skúmanie alebo opätovné skúmanie jednotlivých prípadov. Súd prvého stupňa z toho vyvodzuje, že zásada práva Spoločenstva týkajúca sa práva byť vypočutý sa neuplatňuje za týchto okolností, keď vypočutie zainteresovaných osôb nemôže žiadnym spôsobom viesť inštitúcie k prehodnoteniu ich pozície (rozsudky Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 328, a Kadi, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 258).

101 Naopak v prejednávanej veci, hoci je pravda, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1373 (2001) vo svojom odseku 1 písm. c) stanovuje najmä, že všetky štáty majú bezodkladne vykonať zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristických činov, alebo ktoré sa zúčastňujú alebo napomáhajú páchaniu takýchto činov, subjektov patriacich týmto osobám alebo nimi kontrolovaných a osôb a subjektov konajúcich v mene, alebo na pokyn týchto osôb a subjektov, nejde o žiadne individuálne určenie osôb, skupín a subjektov, ktoré majú byť predmetom týchto opatrení. Bezpečnostná rada navyše nestanovila presné právne normy, ktoré by sa týkali postupu zmrazenia finančných prostriedkov, ani záruk alebo právnych opravných prostriedkov zabezpečujúcich osobám a subjektom dotknutým takýmto postupom skutočnú možnosť napádať opatrenia prijaté štátmi vo vzťahu k nim.

102 V kontexte rezolúcie 1373 (2001) členským štátom Organizácie spojených národov (OSN) — a v danom prípade Spoločenstvu, prostredníctvom ktorého sa jeho členské štáty rozhodli konať — prislúcha konkrétne určiť osoby, skupiny a subjekty, ktorých finančné prostriedky majú byť zmrazené na základe tejto rezolúcie, pričom musia postupovať v súlade s predpismi ich vlastného právneho poriadku.

103 V tejto súvislosti Rada na pojednávaní tvrdila, že v rámci vykonania rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001) opatrenia, ktoré prijala na základe viazanej právomoci a ktoré z tohto dôvodu majú účinok „prednosti" vyplývajúci z článkov 25 a 103 Charty Spojených národov, sú v podstate opatreniami uvádzanými hmotnoprávnymi ustanoveniami nariadenia č. 2580/2001, ktoré určujú obsah obmedzujúcich opatrení, ktoré majú byť prijaté vo vzťahu k osobám uvedeným v odseku 1 písm. c) predmetnej rezolúcie. Naopak, na rozdiel od aktov relevantných vo veciach, ktorých sa týkali rozsudky Yusuf a Kadi, už citované v bode 29 vyššie, akty, ktorými sa konkrétne uplatňujú tieto obmedzujúce opatrenia na takú alebo inú osobu alebo subjekt, ako je napadnuté rozhodnutie, nepatria do výkonu viazanej právomoci, a nemajú teda predmetný účinok „prednosti". Rada sa domnieva, že prijatie týchto aktov patrí skôr do výkonu širokej právomoci posúdenia, ktorou Rada disponuje v oblasti SZBP.

104 Tieto úvahy môžu v podstate byť uznané Súdom prvého stupňa, s výhradou prípadných ťažkostí uplatnenia odseku 1 písm. c) rezolúcie 1373 (2001), ktoré môžu vyplývať z neexistencie všeobecne prijatej definície pojmov „terorizmus" a „teroristický čin" v medzinárodnom práve ku dnešnému dňu [pozri v tomto zmysle konečný dokument (A/60/L1) prijatý Valným zhromaždením OSN 15. septembra 2005 pri príležitosti celosvetového summitu na oslavu šesťdesiateho výročia tejto organizácie].

105 Nakoniec Rada na pojednávaní uviedla, že ako inštitúcia Spoločenstva, ktorá je autorom nariadenia č. 2580/2001 a rozhodnutí, ktoré ho vykonávajú, sa nepovažuje za viazanú spoločnými pozíciami prijatými v oblasti SZBP Radou, ako inštitúciou

zloženou zo zástupcov členských štátov, hoci sa jej zdá normálne dbať o koherentnosť jej aktov podľa SZBP a podľa Zmluvy ES.

106 Rada teda dôvodne uviedla, že Spoločenstvo nekoná na základe viazanej právomoci vymedzenej vôľou Únie alebo vôľou jej členských štátov, ak Rada prijíma, ako v danom prípade, ekonomické sankčné opatrenia na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES. Navyše tento názor je jediný zlučiteľný so samotným znením článku 301 ES, podľa znenia ktorého Rada rozhoduje vo veci „kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie", rovnako ako so znením článku 60 ods. 1 ES, podľa ktorého Rada „môže prijať" podľa rovnakého postupu naliehavé opatrenia, ktoré považuje za nevyhnutné podľa aktu spadajúceho do SZBP.

107 Pretože určenie osôb, skupín a subjektov uvádzaných rezolúciou Bezpečnostnej rady 1373 (2001) a prijatie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré potom nasledovalo, patria do výkonu vlastnej právomoci predpokladajúcej vykonanie posúdenia Spoločenstvom, rešpektovanie práva na obhajobu zainteresovaných osôb je v zásade uložené dotknutým inštitúciám Spoločenstva, v danom prípade Rade, pokiaľ tieto inštitúcie konajú s cieľom podriadiť sa predmetnej rezolúcii.

108 Z toho vyplýva, že záruka práva na obhajobu je v zásade v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 plne uplatniteľná.

— Povinnosť odôvodnenia

109 Záruka týkajúca sa povinnosti odôvodnenia uvádzaná článkom 253 ES je v zásade v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa

nariadenia č. 2580/2001 rovnako plne uplatniteľná, čo mimochodom nebolo spochybňované žiadnym z účastníkov konania.

— Právo na účinnú súdnu ochranu

110 Pokiaľ ide o záruku týkajúcu sa práva na účinnú súdnu ochranu, je potrebné poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry musí byť jednotlivcom poskytnutá účinná súdna ochrana práv, ktoré vyvodzujú z právneho poriadku Spoločenstva, keďže právo na takúto ochranu je súčasťou všeobecných zásad práva, ktoré vyplývajú z ústavných tradícií, ktoré sú spoločné členským štátom, a je zakotvená v článkoch 6 a 13 EDĽP (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 421 a tam citovanú judikatúru).

111 Je to tak najmä vo vzťahu k opatreniam o zmrazení finančných prostriedkov osôb alebo organizácií podozrivých z teroristickej činnosti (pozri v tomto zmysle bod XIV usmernení k ľudským právam a boju proti terorizmu prijatých Výborom ministrov Rady Európy 11. júla 2002).

112 V rámci tejto žaloby jediná výhrada uvádzaná Radou, pokiaľ ide o zásadnú uplatniteľnosť tejto záruky, sa týka toho, že podľa tejto inštitúcie Súd prvého stupňa nemá právomoc preskúmavať vnútornú zákonnosť hmotnoprávnych ustanovení nariadenia č. 2580/2001, keďže tieto boli prijaté na základe právomoci viazanej rezolúciou Bezpečnostnej rady 1373 (2001), a v dôsledku toho majú účinok „prednosti" spomínaný v bode 103 vyššie.

113 Napriek tomu nie je potrebné, aby sa Súd prvého stupňa vyslovoval k dôvodnosti tejto výhrady, pretože tento spor môže byť rozhodnutý, ako bude uvedené ďalej, na základe samotného súdneho preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, v prípade ktorého žiadny z účastníkov konania nespochybňuje, že patrí do právomoci Súdu prvého stupňa.

Predmet a obmedzenia záruk týkajúcich sa rešpektovania práva na obhajobu, povinnosti odôvodnenia a práva na účinnú súdnu ochranu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001

— Právo na obhajobu

114 V prvom rade je potrebné definovať predmet záruky práva na obhajobu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov prijatého podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, pričom treba rozlišovať, či ide o prvotné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov uvádzané v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 (ďalej len „prvotné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov"), alebo o jedno z akýchkoľvek iných po ňom nasledujúcich rozhodnutí o zachovaní zmrazenia finančných prostriedkov, po periodickom preskúmaní uvádzanom v článku 1 ods. 6 tej istej spoločnej pozície (ďalej len „následné rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov").

115 V tomto kontexte je potrebné hneď na úvod zdôrazniť, že právo na obhajobu možno vykonávať iba vo vzťahu k skutkovým a právnym okolnostiam, ktoré môžu podmieňovať uplatnenie predmetného opatrenia na zainteresovanú osobu v súlade s relevantnou právnou úpravou.

116 V prejednávanej veci je relevantná právna úprava stanovená článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, v zmysle ktorého Rada, konajúc jednomyseľne, ustanoví,

preskúma a zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP vzťahuje toto nariadenie. Predmetný zoznam musí teda byť podľa ustanovení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 vypracovaný na základe presných informácií alebo materiálov v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k zainteresovaným osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na vyšetrovanie alebo trestného stíhania za teroristický čin alebo pokusu o spáchanie, účasť alebo napomáhanie takéhoto činu, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo indíciách alebo odsúdení za takéto skutky. Pod pojmom „príslušný orgán" sa rozumie súdny orgán alebo tam, kde súdne orgány nemajú právomoc v oblasti, na ktorú sa vzťahuje tento odsek, ekvivalentný orgán príslušný pre túto oblasť. Okrem toho musia byť mená osôb a subjektov na zozname predmetom revízie v pravidelných intervaloch, najmenej raz za šesť mesiacov, s cieľom zabezpečiť, že ich zachovanie na zozname zostáva dôvodné, v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

117 Ako dôvodne uvádza Rada a Spojené kráľovstvo, konanie, ktoré by mohlo viesť k zmrazeniu finančných prostriedkov podľa relevantnej právnej úpravy, teda prebieha na dvoch úrovniach, na vnútroštátnej a na úrovni Spoločenstva. V prvej fáze príslušný vnútroštátny orgán, v zásade súdny, musí vo vzťahu k zainteresovanej osobe prijať rozhodnutie zodpovedajúce definícii v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Pokiaľ ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo stíhania, toto sa musí zakladať na závažných a hodnoverných dôkazoch alebo indíciách. V druhej fáze Rada, konajúc jednomyseľne, musí rozhodnúť o zahrnutí zainteresovanej osoby na sporný zoznam na základe presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že takéto rozhodnutie bolo prijaté. Následne sa Rada musí ubezpečiť v pravidelných intervaloch aspoň raz za šesť mesiacov, že zotrvanie zainteresovanej osoby na spornom zozname zostáva dôvodné. V tomto smere sa overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho predmetnej definícii zdá predbežnou základnou podmienkou prijatia prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, zatiaľ čo následné overenia dôsledkov tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdajú nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov.

118 Preto otázka rešpektovania práva na obhajobu v kontexte prijatia opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov môže vznikať rovnako na týchto dvoch úrovniach (pozri v tomto zmysle a analogicky, uznesenie „Invest" Import und Export a Invest commerce/Komisia, už citované v bode 69 vyššie, bod 40).

119 Právo zainteresovanej osoby na obhajobu musí byť najprv účinne zaručené v rámci vnútroštátneho konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia uvádzaného v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 príslušným vnútroštátnym orgánom. Najmä v tomto vnútroštátnom rámci má byť zainteresovanej osobe umožnené účinne vyjadriť svoj názor k dôkazom uvádzaným voči nej na účely odôvodnenia predmetného rozhodnutia, s výhradou prípadných obmedzení práv obhajoby legálne odôvodnených vo vnútroštátnom práve, najmä dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo udržiavania medzinárodných vzťahov (pozri v tomto zmysle rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Tinnelly & Sons a i. a McElduff a i. proti Spojenému kráľovstvu z 10. júla 1998, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 1998-IV, § 78).

120 Právo zainteresovanej osoby na obhajobu musí následne byť účinne zaručené v rámci konania Spoločenstva, ktoré vedie k prijatiu rozhodnutia o zaradení alebo o zotrvaní na spornom zozname Radou podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. V zásade v tomto rámci musí zainteresovaná osoba mať iba možnosť účinne uplatniť svoje stanovisko k zákonným podmienkam uplatnenia predmetného opatrenia Spoločenstva, a to pokiaľ ide o prvotné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov k existencii presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušným vnútroštátnym orgánom bolo vo vzťahu k nej prijaté rozhodnutie zodpovedajúce definícii uvedenej v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, a pokiaľ ide o následné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov k odôvodneniam zotrvania zainteresovanej osoby na spornom zozname.

121 Naopak, pokiaľ predmetné rozhodnutie pochádza od príslušného orgánu členského štátu, rešpektovanie práva na obhajobu na úrovni Spoločenstva si v tomto štádiu

obvykle už nevyžaduje, aby bolo zainteresovanej osobe opätovne umožnené vysloviť sa k vhodnosti a dôvodnosti predmetného rozhodnutia, keďže tieto otázky môžu byť prediskutované iba na vnútroštátnej úrovni pred príslušným orgánom alebo po odvolaní zainteresovanej osoby na príslušnom vnútroštátnom súde. Rovnako v zásade neprislúcha Rade vyslovovať sa k regulárnosti konania začatého proti zainteresovanej osobe, ktoré viedlo k predmetnému rozhodnutiu, stanovenému uplatniteľným právom členského štátu, alebo k rešpektovaniu základných práv zainteresovanej osoby vnútroštátnymi orgánmi. Táto právomoc v konečnom dôsledku patrí výlučne príslušným vnútroštátnym súdom, alebo prípadne Európskemu súdu pre ľudské práva (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2003, Le Pen/Parlament, T-353/00, Zb. s. II-1729, bod 91, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom Súdneho dvora zo 7. júla 2005, Le Pen/Parlament, C-208/03 P, Zb. s. I-6051).

122 V prípade, keď je opatrenie Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov prijaté na základe rozhodnutia vnútroštátneho orgánu členského štátu vydaného v rámci vyšetrovania alebo trestného stíhania (skôr než na základe rozhodnutia o odsúdení), rešpektovanie práva na obhajobu si tiež v zásade nevyžaduje, aby zainteresovanej osobe bolo umožnené vyjadriť svoj názor k tomu, či toto rozhodnutie je „založené na závažných a hodnoverných dôkazoch alebo indíciách", ako to stanovuje článok 4 spoločnej pozície 2001/931. Hoci tento prvok predstavuje jednu zo zákonných podmienok uplatnenia predmetného opatrenia, Súd prvého stupňa sa domnieva, že by bolo neprimerané, s ohľadom na zásadu lojálnej spolupráce uvádzanú v článku 10 ES, podriadiť mu výkon práva na obhajobu na úrovni Spoločenstva.

123 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa pripomína, že podľa článku 10 ES sa vzťahy medzi členskými štátmi a inštitúciami Spoločenstva riadia vzájomnými povinnosťami lojálnej spolupráce (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. októbra 2003, Írsko/Komisia, C-339/00, Zb. s. I-11757, body 71 a 72 a tam citovanú judikatúru). Táto zásada je všeobecne uplatniteľná a je uložená najmä v rámci SVZ upravených hlavou VI Zmluvy EÚ, ktorá je napokon úplne založená na spolupráci medzi členskými štátmi a inštitúciami (rozsudok Súdneho dvora zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 42).

124 V prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci spoločného boja proti terorizmu, Súd prvého stupňa zastáva názor, že táto zásada má pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, tak pokiaľ ide o existenciu „závažných a hodnoverných dôkazov alebo indícií", na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené, ako aj pokiaľ ide o uznanie prípadných obmedzení prístupu k týmto dôkazom alebo indíciám, zákonne odôvodnených vo vnútroštátnom práve naliehavými dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo udržiavania medzinárodných vzťahov (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Postbank/Komisia, T-353/94, Zb. s. II-921, bod 69 a tam citovanú judikatúru).

125 Je však potrebné dodať, že tieto úvahy platia iba v rozsahu, v akom predmetné dôkazy alebo indície podliehali posúdeniu príslušným vnútroštátnym orgánom uvádzaným v predchádzajúcom bode. Naopak, pokiaľ v priebehu konania pred Radou táto založí svoje prvotné rozhodnutie alebo následné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov na informáciách alebo dôkazoch, ktoré jej boli oznámené zástupcami členských štátov bez toho, aby podliehali posúdeniu predmetným príslušným vnútroštátnym orgánom, tieto údaje sú považované za nové skutočnosti uvádzané voči zainteresovanej osobe, ktoré musia v zásade byť predmetom oznámenia a vypočutia na úrovni Spoločenstva, s výnimkou prípadu, ak sa tak už stalo na vnútroštátnej úrovni.

126 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v rámci vzťahov medzi Spoločenstvom a jeho členskými štátmi má rešpektovanie práva na obhajobu na úrovni konania Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov relatívne obmedzený predmet. V prípade prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov si to na jednej strane v zásade vyžaduje, aby zainteresovanej osobe boli Radou oznámené presné informácie alebo materiály zo spisu, ktoré uvádzajú, že vo vzťahu k nej bolo príslušným vnútroštátnym orgánom prijaté rozhodnutie zodpovedajúce definícii uvedenej v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, ako aj prípadne nové skutočnosti, uvádzané v bode 125 vyššie, a na druhej strane, aby jej bolo umožnené účinne uplatniť svoje stanovisko k týmto informáciám alebo materiálom zo spisu.

V prípade následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov si rešpektovanie práva na obhajobu takisto vyžaduje, aby zainteresovanej osobe boli na jednej strane boli oznámené informácie alebo materiály zo spisu, ktoré podľa Rady odôvodňujú jej zachovanie na sporných zoznamoch, ako aj prípadné nové skutočnosti, uvádzané v bode 125 vyššie, a na druhej strane, aby jej bolo umožnené účinne uplatniť svoje stanovisko k tejto veci.

127 Zároveň je však potrebné pripustiť, že určité obmedzenia práva na obhajobu, ako bolo definované s ohľadom na jeho predmet, môžu byť legitímne zamýšľané a ukladané zainteresovaným osobám za okolností, akými sú okolnosti prejednávanej veci, ktorá sa týka špecifických obmedzujúcich opatrení spočívajúcich v zmrazení finančných prostriedkov a finančného majetku osôb, skupín a subjektov, ktoré Rada identifikovala ako zapojené do teroristických činov.

128 Súd prvého stupňa sa domnieva, zhodne s tým, čo bolo konštatované v rozsudku Yusuf, už citovanom v bode 29 vyššie, a ako to v prejednávanej veci uvádzajú Rada a Spojené kráľovstvo, že oznámenie skutočností na obvinenie a vypočutie zainteresovaných osôb pred prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov by mohlo ohroziť účinnosť sankcií a bolo by nezlučiteľné so Spoločenstvom sledovaným cieľom všeobecného záujmu podľa rezolúcie Rady bezpečnosti 1373 (2001). Opatrenie prvotného zmrazenia finančných prostriedkov musí už na základe svojej samotnej povahy mať účinok prekvapenia a musí sa uplatňovať okamžite. Takéto opatrenie teda nemôže byť predmetom predchádzajúceho oznámenia pred jeho vykonaním (rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 308; pozri v tomto zmysle a analogicky tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Warner k rozsudku Súdneho dvora z 26. júna 1980, National Panasonic/Komisia, 136/79, Zb. s. 2033, 2061, 2068, 2069).

129 Navyše pre to, aby zainteresované osoby mohli účinne brániť svoje práva, najmä v rámci prípadného právneho opravného prostriedku na Súde prvého stupňa, je potrebné, aby im boli skutočnosti na obvinenie oznámené pokiaľ možno súčasne s prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, alebo hneď ako je to možné po jeho prijatí (pozri rovnako bod 139 nižšie).

130 V tomto kontexte musia mať zainteresované osoby rovnako možnosť požiadať o bezodkladné preskúmanie prvotného opatrenia o zmrazení svojich finančných prostriedkov (pozri v tomto zmysle v sporoch týkajúcich sa verejnej služby Spoločenstva rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. júna 2000, F/Komisia, T-211/98, Zb. VS s. I-A-107 a II-471, bod 34; z 18. októbra 2001, X/Európska centrálna banka, T-333/99, Zb. s. II-3021, bod 183, a Campolargo/Komisia, už citovaný v bode 94 vyššie, bod 32). Súd prvého stupňa však uznáva, že takéto vypočutie *a posteriori* sa v kontexte prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov nestanovuje z úradnej moci vzhľadom na možnosť, ktorú majú rovnako zainteresované osoby, podať bezodkladne žalobu pred Súdom prvého stupňa, ktorá rovnako zaručuje zachovanie rovnováhy medzi rešpektovaním základných práv osôb zahrnutých na sporný zoznam a potrebou prijať preventívne opatrenia v rámci boja proti medzinárodnému terorizmu (pozri v tomto zmysle a analogicky návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Warner k rozsudku National Panasonic/Komisia, už citovanému v bode 128 vyššie, Zb. s. 2069).

131 Napriek tomu je potrebné zdôrazniť, že vyššie uvedené úvahy nie sú relevantné, pokiaľ ide o následné rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov prijaté Radou v rámci revízie odôvodnenia zotrvania zainteresovanej osoby na spornom zozname stanovenej článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, vykonávanej v pravidelných intervaloch, aspoň raz za šesť mesiacov. V tomto štádiu sú v podstate už finančné prostriedky zmrazené, a teda nie je už potrebné zabezpečiť pre účinnosť sankcií účinok prekvapenia. Akémukoľvek následnému rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov musí preto predchádzať nová možnosť vypočutia a prípadne oznámenie nových skutočností uvádzaných na obvinenie.

132 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa nemôže prijať tvrdenie uvedené Radou a Spojeným kráľovstvom na pojednávaní, podľa ktorého Rada musí vypočuť zainteresované osoby v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, iba ak zainteresované osoby o toto vopred a výslovne požiadajú. V konečnom dôsledku podľa článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 Rada môže prijať takéto rozhodnutie iba po tom, čo sa ubezpečí, že zotrvanie zainteresovaných osôb na spornom zozname zostáva odôvodneným, čo predpokladá, že im umožní vopred účinne vyjadriť svoje stanovisko k tejto otázke.

133 Následne Súd prvého stupňa uznal, že za okolností, akými sú okolnosti prejednávanej veci, keď ide o opatrenie, ktoré zachováva obmedzenie nakladania s majetkom určitých osôb, skupín a subjektov v rámci boja proti terorizmu, naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva a jeho členských štátov, alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov môžu brániť oznámeniu určitých skutočností uvádzaných na obvinenie zainteresovaných osôb, a teda ich vypočutiu k týmto údajom v priebehu správneho konania (pozri analogicky rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 320).

134 Takéto obmedzenia sú v súlade s ústavnými tradíciami, ktoré sú členským štátom spoločné, ako to uviedli Rada a Spojené kráľovstvo po tom, čo poznamenali, že výnimky zo všeobecného práva byť vypočutý v rámci správneho konania sú prípustné z dôvodov verejného záujmu, verejného poriadku alebo udržiavania medzinárodných vzťahov, alebo ešte ak by cieľ rozhodnutia, ktoré má byť prijaté, bol alebo mohol byť zmarený, ak by bolo predmetné právo priznané (pozri príklady citované v bode 72 vyššie).

135 Navyše zodpovedajú judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý dokonca v užšom kontexte kontradiktórneho trestného konania podriadenom požiadavkám článku 6 EDĽP pripustil, že vo veciach týkajúcich sa národnej bezpečnosti a konkrétnejšie v oblasti terorizmu môžu byť stanovené určité obmedzenia práva na obhajobu, najmä pokiaľ ide o sprístupnenie údajov na obvinenie, alebo podmienky prístupu k spisu (pozri napríklad rozsudky Chahal proti Spojenému kráľovstvu z 15. novembra 1996, Zbierka 1996-V, § 131, a Jasper proti Spojenému kráľovstvu zo 16. februára 2000, č. 27052/95, neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 51 až § 53 a tam citovanú judikatúru; pozri rovnako bod IX.3 usmernení Výboru ministrov Rady Európy citovaných v bode 111 vyššie).

136 Za okolností prejednávanej veci sa tieto úvahy uplatňujú najmä na „závažné a hodnoverné dôkazy a indície", na ktorých sa zakladá vnútroštátne rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania, ktoré môžu byť dané do pozornosti Rade, ale je pochopiteľné, že obmedzenia prístupu sa môžu rovnako týkať presného obsahu alebo osobitného odôvodnenia predmetného rozhodnutia, dokonca identity orgánu, od ktorého pochádzajú. Je možné, že za určitých veľmi osobitných okolností by identifikácia členského štátu alebo tretích krajín, v ktorých príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k osobe, mohla poškodiť verejnú bezpečnosť, poskytujúc zainteresovanej osobe citlivú informáciu, ktorú by táto osoba mohla zneužiť.

137 Zo súhrnu vyššie uvedeného vyplýva, že všeobecná zásada rešpektovania práva na obhajobu si vyžaduje, pokiaľ tomu nebránia naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva alebo jeho členských štátov alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov, aby údaje uvádzané na obvinenie, ako sú uvedené v bode 126 vyššie, boli zainteresovanej osobe oznámené pokiaľ možno súčasne s prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, alebo hneď ako je to možné po prijatí prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov. S rovnakými výhradami každému následnému rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov musí v zásade predchádzať oznámenie nových skutočností uvádzaných na obvinenie zainteresovanej osoby a vypočutie. Naopak rešpektovanie práv na obhajobu si nevyžaduje, aby skutočnosti na obvinenie boli oznámené zainteresovanej osobe pred prijatím prvotného opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov, ani aby zainteresovaná osoba bola v takomto kontexte vypočutá z úradnej moci *a posteriori*.

— Povinnosť odôvodnenia

138 Podľa ustálenej judikatúry má povinnosť odôvodniť akt spôsobujúci ujmu za cieľ na jednej strane poskytnúť zainteresovanej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dobre odôvodnené alebo či trpí vadami umožňujúcimi napadnúť jeho

zákonnosť na súde Spoločenstva, a na druhej strane umožniť súdu Spoločenstva vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (rozsudky Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Corus UK/Komisia, C-199/99 P, Zb. s. I-11177, bod 145, a z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 462). Takto stanovená povinnosť odôvodnenia predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, od ktorej je možné sa odchýliť iba vzhľadom na naliehavé dôvody (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, Zb. VS s. I-A-267 a II-1221, bod 57 a tam citovanú judikatúru).

139 Odôvodnenie teda v zásade musí byť oznámené zainteresovanej osobe v rovnakom čase ako rozhodnutie, ktoré má voči nej negatívne právne účinky. Absencia odôvodnenia nemôže byť napravená tým, že zainteresovaná osoba sa dozvie dôvody rozhodnutia v konaní pred Súdnym dvorom (rozsudky z 26. novembra 1981, Michel/Parlament, 195/80, Zb. s. 2861, bod 22, a Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 138 vyššie, bod 463). Možnosť napraviť úplnú absenciu odôvodnenia po podaní žaloby by totiž zasahovala do práva na obhajobu, pretože žalobca by disponoval iba replikou pre uvedenie žalobných dôvodov proti odôvodneniu, o ktorom by sa dozvedel až po podaní žaloby. Zásada rovnosti účastníkov pred súdom Spoločenstva by tým bola tiež ovplyvnená (rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, Zb. VS s. I-A-253 a II-1169, bod 33, a Napoli Buzzanca/Komisia, už citovaný v bode 138 vyššie, bod 62).

140 Keďže zainteresovaná osoba nedisponuje právom na vypočutie pred prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, je potrebné dodať, že rešpektovanie povinnosti odôvodnenia je o to dôležitejšie, pretože povinnosť odôvodnenia predstavuje jedinú záruku umožňujúcu zainteresovanej osobe aspoň po prijatí tohto rozhodnutia účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii pre napadnutie zákonnosti predmetného rozhodnutia (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. decembra 2005, Reynolds/Parlament, T-237/00, Zb. VS

s. I-A-385, II-1731, bod 95; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a British Midland Airways/Komisia, T-371/94 a T-394/04, Zb. s. II-2405, bod 64).

141 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES musí byť prispôsobené povahe sporného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Musia z neho vyplývať jasne a jednoznačne úvahy orgánu, ktorý prijal rozhodnutie, umožňujúce zainteresovaným osobám spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonávať preskúmanie zákonnosti. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä k obsahu aktu, k charakteru uvádzaných dôvodov a k záujmu, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky náležité skutkové a právne okolnosti, keďže odpoveď na otázku, či odôvodnenie aktu zodpovedá požiadavkám uvedeným v článku 253 ES, treba hľadať nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť. Akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený, pokiaľ bol vydaný v kontexte, ktorý bol zainteresovanej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia, ktoré bolo prijaté vo vzťahu k nej (rozsudky Súdneho dvora z 29. októbra 1981, Arning/Komisia, 125/80, Zb. s. 2539, bod 13; z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63; z 30. septembra 2003, Nemecko/Komisia, C-301/96, Zb. s. I-9919, bod 87, a z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, Zb. s. I-6079, bod 66; pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, body 278 až 280). Navyše miera presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraná materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, za akých má byť prijaté (pozri rozsudok Delacre a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 16 a tam citovanú judikatúru).

142 V kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 musí byť jeho odôvodnenie posudzované najmä

s ohľadom na zákonné podmienky uplatnenia tohto nariadenia na konkrétny prípad, tak ako sú uvedené v jeho článku 2 ods. 3 a v odkaze v článku 1 ods. 4, alebo článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 podľa toho, či ide o prvotné rozhodnutie alebo o následné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov.

143 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa nemôže pripustiť, ako to uvádza Rada, že odôvodnenie môže spočívať iba vo všeobecnej a stereotypnej formulácii prebratej zo znenia článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 alebo 6 spoločnej pozície 2001/931. V súlade so zásadami pripomenutými vyššie je Rada povinná uviesť skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí legálne odôvodnenie jej rozhodnutia a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu. Odôvodnenie takéhoto opatrenia teda musí uvádzať špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnieva, že predmetná právna úprava je uplatniteľná na zainteresovanú osobu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. februára 2002, Roman Parra/Komisia, T-117/01, Zb. VS s. I-A-27 a II-121, bod 31, a Napoli Buzzanca/Komisia,už citovaný v bode 138 vyššie, bod 74).

144 To v zásade predpokladá, že odôvodnenie prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa musí aspoň týkať každého z údajov uvedených v bode 116 vyššie, ako aj prípadne údajov uvedených v bodoch 125 a 126 vyššie, zatiaľ čo odôvodnenie následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov musí uvádzať špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada po preskúmaní domnieva, že zmrazenie finančných prostriedkov zainteresovanej osoby zostáva odôvodnené.

145 Je potrebné dodať, že v rámci jednomyseľného prijatia opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001, Rada nekoná na základe viazanej právomoci. Článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 v spojení s článkom 1

ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 nemožno chápať v tom zmysle, že by Rada bola povinná zahrnúť na sporný zoznam akúkoľvek osobu, ktorá sa zdá predmetom rozhodnutia prijatého príslušným orgánom v zmysle týchto ustanovení. Tento výklad zastávaný Spojeným kráľovstvom na pojednávaní je potvrdený článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, na ktorú odkazuje rovnako článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a v zmysle ktorej Rada musí pristúpiť k „revízii" v pravidelných intervaloch, najmenej raz za šesť mesiacov, s cieľom ubezpečiť sa, že zotrvanie zainteresovaných osôb na zozname „zostáva odôvodnené".

146 Z toho vyplýva, že odôvodnenie opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 sa musí v zásade týkať nielen zákonných podmienok uplatnenia tohto nariadenia, ale rovnako dôvodov, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci pri posúdení domnieva, že zainteresovaná osoba má byť predmetom takéhoto opatrenia.

147 Úvahy uvedené v bodoch 143 až 146 vyššie napriek tomu musia zohľadniť skutočnosť, že hoci rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 ukladá individuálne opatrenie predstavujúce ekonomickú a finančnú sankciu, prispieva tiež k normatívnej povahe tohto aktu, ako bolo uvedené v bodoch 97 a 98 vyššie. Okrem toho podrobné uverejnenie dôvodov uvádzaných na obvinenie zainteresovaných osôb by mohlo odporovať naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, o ktorých bude zmienka v bode 148 ďalej, ale tiež zasahovať do legitímnych záujmov predmetných osôb a subjektov, keďže môže ťažko poškodiť ich povesť. Preto je potrebné výnimočne pripustiť, že vo verzii rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov uverejňovanej v úradnom vestníku má byť uvádzaný iba výrok, rovnako ako všeobecné odôvodnenie podobného typu, aké je uvedené v bode 143 vyššie, keďže je pochopiteľné, že špecifické a podrobné odôvodnenie tohto rozhodnutia musí byť formulované a oznámené zainteresovaným osobám inou vhodnou formou.

148 Za okolností, akými sú okolnosti prejednávanej veci, je okrem iného potrebné uznať, že naliehavé záujmy týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva a jeho členských štátov alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov môžu brániť tomu, aby zainteresovaným osobám boli oznámené presné a úplné dôvody prvotného alebo následného rozhodnutia o zmrazení ich finančných prostriedkov, rovnako ako by mohli brániť tomu, aby im údaje uvádzané na ich obvinenie boli oznámené v priebehu správneho konania. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti odkazuje na už uvedené úvahy, najmä v bodoch 133 až 137 vyššie, pokiaľ ide o obmedzenia všeobecnej zásady rešpektovania prípustného práva na obhajobu v takomto kontexte. Tieto úvahy sú *mutatis mutandis* platné, pokiaľ ide o prípustné obmedzenia povinnosti odôvodnenia.

149 V tejto súvislosti sa Súd prvého stupňa domnieva, že hoci smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/965/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77, korigendum v Ú. v. EÚ L 229, s. 35, korigendum korigenda v Ú. v. EÚ L 197, 2005, s. 34; Mim. vyd. 05/005, s. 46) nie je uplatniteľná na okolnosti prejednávanej veci, treba vychádzať z jej ustanovení. Táto vo svojom článku 30 ods. 2 stanovuje, že „dané osoby budú presne a úplne informované o dôvodoch verejnej bezpečnosti, verejnej politiky [verejného poriadku — *neoficiálny preklad*] alebo verejného zdravia, na základe ktorých sa rozhodnutia [o obmedzení slobody pohybu a pobytu občana Únie alebo člena jeho rodiny] v ich prípade prijali, pokiaľ to nie je v rozpore so záujmami štátnej bezpečnosti".

150 Podľa judikatúry Súdneho dvora (rozsudky z 28. októbra 1975, Rutili, 36/75, Zb. s. 1219, a z 22. mája 1980, Santillo, 131/79, Zb. s. 1585) týkajúcej sa smernice Rady 64/221/EHS z 25. februára 1964 o koordinácii osobitných opatrení o pohybe a pobyte cudzích štátnych príslušníkov, prijatých z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia (Ú. v. ES 56, s. 850; Mim. vyd. 05/001, s. 11), zrušenej smernicou 2004/38, ktorej článok 6 bol v podstate zhodný s člán-

kom 30 ods. 2 smernice 2004/38, akákoľvek osoba chránená citovaným ustanovením musí požívať ochranu dvojitej záruky, spočívajúcu v oznámení dôvodov akéhokoľvek obmedzujúceho opatrenia prijatého vo vzťahu k nej, ak tomu nebránia dôvody týkajúce sa bezpečnosti štátu, a v poskytnutí opravného prostriedku. S rovnakou výhradou táto požiadavka predpokladá najmä oznámenie zainteresovanej osobe v momente, keď je jej oznámené prijatie obmedzujúceho opatrenia vo vzťahu k nej zo strany dotknutého členského štátu, oznámenie presných a úplných dôvodov rozhodnutia, s cieľom umožniť jej účinne zabezpečiť svoju obhajobu.

151 Zo súhrnu vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ tomu nebránia naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva alebo jeho členských štátov, alebo udržiavanie ich medzinárodných vzťahov, a rovnako s výhradou toho, čo je uvedené v bode 147 vyššie, odôvodnenie prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa musí špecificky a konkrétne týkať aspoň každého z údajov uvedených v bode 116 vyššie, ako aj prípadne údajov uvedených v bodoch 125 a 126 vyššie a uvádzať dôvody, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci pri posúdení domnieva, že zainteresovaná osoba má byť predmetom takéhoto opatrenia. Okrem toho odôvodnenie následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov musí, s rovnakými výhradami, uvádzať špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada po preskúmaní domnieva, že zmrazenie finančných prostriedkov zainteresovanej osoby zostáva odôvodnené.

— Právo na účinnú súdnu ochranu

152 Pokiaľ nakoniec ide o právo na účinnú súdnu ochranu, táto je účinne zabezpečená právom, ktoré majú zainteresované osoby, podať žalobu na Súd prvého stupňa proti

rozhodnutiu o zmrazení ich finančných prostriedkov podľa článku 230 štvrtého odseku ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Bosphorus proti Írsku z 30. júna 2005, č. 45036/98, zatiaľ neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 165, a rozhodnutie Segi a i. a Gestoras pro Amnistía proti 15-tim členským štátom Európskej únie z 23. mája 2002, č. 6422/02 a 9916/02, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2002-V).

153 V tomto kontexte je súdnym preskúmaním zákonnosti rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov prijatého podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 preskúmanie uvádzané v článku 230 druhom odseku ES, v zmysle ktorého má súd Spoločenstva právomoc rozhodovať o žalobách z dôvodov nepríslušnosti, porušenia podstatných formálnych náležitostí, porušenia Zmluvy ES alebo právneho pravidla týkajúceho sa jej uplatňovania alebo zneužitia právomoci.

154 Z dôvodu tohto preskúmania a vzhľadom na dôvody zrušenia uvádzané zainteresovanou osobou alebo z úradnej moci Súdu prvého stupňa prislúcha overiť najmä, či sú splnené zákonné podmienky uplatnenia nariadenia č. 2580/2001 v prípade prejednávanej veci, ako sú tieto podmienky uvádzané v článku 2 ods. 3 tohto nariadenia a odkazom v článku 1 ods. 4 alebo článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 podľa toho, či ide o prvotné alebo následné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov. Toto predpokladá, že súdne preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia sa vzťahuje na posúdenie skutočností a okolností uvádzaných na jeho odôvodnenie, rovnako ako overenie dôkazov a informácií, na ktorých sa toto posúdenie zakladá, ako to Rada výslovne uznala vo svojich písomných vyjadreniach vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Yusuf, už citovaný v bode 29 vyššie (bod 225). Súd prvého stupňa sa musí v tejto súvislosti rovnako ubezpečiť o rešpektovaní práva na obhajobu a požiadavky odôvodnenia a prípadne o dôvodnosti naliehavých dôvodov výslovne uvádzaných Radou pre ich nerešpektovanie.

155 V prejednávanej veci sa toto preskúmanie zdá o to viac nevyhnutné, že predstavuje jedinú procesnú záruku umožňujúcu zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami boja proti medzinárodnému terorizmu a ochranou základných práv. Keďže obmedzenia vykonané Radou voči právu na obhajobu zainteresovaných osôb musia byť vyvážené prísne nezávislým a nestranným súdnym preskúmaním (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 2. mája 2006, Eurofood, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 66), súd Spoločenstva musí mať právomoc kontrolovať zákonnosť a dôvodnosť opatrení o zmrazení finančných prostriedkov bez toho, aby mu v tom bránili utajenie alebo dôvernosť dôkazov a informácií použitých Radou.

156 V tejto súvislosti treba poznamenať, že hoci Európsky súd pre ľudské práva uznal, že použitie dôverných informácií môže byť nevyhnutné, ak ide o národnú bezpečnosť, toto však podľa neho neznamená, že vnútroštátne orgány sa vymykajú akejkoľvek kontrole vnútroštátnych súdov, ak tvrdia, že vec sa týka národnej bezpečnosti alebo terorizmu (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Chahal proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný v bode 135 vyššie, § 131 a tam citovanú judikatúru, a Öcalan proti Turecku z 12. marca 2003, č. 46221/99, neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 106 a tam citovanú judikatúru).

157 Súd prvého stupňa sa domnieva, že tu tiež treba vychádzať z ustanovení smernice 2004/38. Podľa judikatúry Súdneho dvora citovanej v bode 150 vyššie táto smernica vo svojom článku 31 ods. 1 stanovuje, že zainteresované osoby majú prístup k súdnym a prípadne administratívnym postupom náhrady škody [opravným prostriedkom — *neoficiálny preklad*] v hostiteľskom členskom štáte, aby mohli napadnúť rozhodnutie prijaté proti nim na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia. Okrem toho podľa znenia článku 31

ods. 3 tejto smernice umožňujú opravné prostriedky preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a tiež skutočností a okolností, z ktorých navrhované opatrenie vychádza.

158 Otázka či žalobkyňa a/alebo jej advokáti môžu získať oznámenie dôkazov a informácií, ktorých dôvernosť je namietaná, alebo či ich oznámenie musí byť vyhradené iba Súdu prvého stupňa podľa osobitného postupu, v rámci ktorého treba definovať spôsob ochrany predmetných verejných záujmov, udeľujúc napriek tomu zainteresovanej osobe dostatočnú mieru súdnej ochrany, je osobitnou otázkou, v prípade ktorej nie je potrebné, aby k nej zaujal Súd prvého stupňa stanovisko v rámci tejto žaloby (pozri však rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Chahal proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný v bode 135 vyššie, § 131 a § 144; Tinnelly & synovia a i. a McElduff a i. proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný v bode 119 vyššie, § 49, § 51, § 52 a § 78; Jasper proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný v bode 135 vyššie, § 51 až § 53, a Al-Nashif proti Bulharsku z 20. júna 2002, č. 50963/99, neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 95 až § 97, ako aj bod IX.4 usmernení Výboru ministrov Rady Európy citovaných v bode 111 vyššie).

159 Nakoniec treba pripustiť, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci SZBP. Keďže súd Spoločenstva nemôže nahrádzať svojim posúdením dôkazov, skutočností a okolností, ktoré odôvodňovali prijatie takýchto opatrení, posúdenie Rady, preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov vykonávané Súdom prvého stupňa sa musí obmedziť na overenie toho, či boli dodržané procesné pravidlá a pravidlá odôvodnenia, či sa vychádzalo z vecne správnych skutkových okolností, či nedošlo k zjavnému omylu v posúdení alebo k zneužitiu právomoci. Toto obmedzené preskúmanie sa uplatňuje najmä pri posúdení úvah o účelnosti, na ktorých sa takéto rozhodnutia zakladajú (pozri bod 146 vyššie a v tomto zmysle rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Leander proti Švédsku z 26. marca 1987, séria A č. 116, § 59, a Al-Nashif proti Bulharsku, už citovaný v bode 158 vyššie, §123 a § 124).

Uplatnenie na prejednávanú vec

160 Súd prvého stupňa hneď na úvod poznamenáva, že relevantná právna úprava, a to nariadenie č. 2580/2001 a spoločná pozícia 2001/931, na ktorú toto nariadenie odkazuje, nestanovujú výslovne žiadny postup oznámenia skutočností na obvinenie a vypočutie zainteresovaných osôb, ktoré by bolo vykonané v predstihu alebo súčasne s prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení ich finančných prostriedkov alebo v kontexte prijatia následných rozhodnutí, s cieľom dosiahnuť ich výmaz zo sporného zoznamu. Navyše v článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 sa uvádza, že „mená osôb a subjektov na zozname v prílohe sa budú v pravidelných intervaloch a najmenej raz za šesť mesiacov revidovať, aby sa zabezpečilo, že existujú dôvody pre ich zachovanie na tomto zozname", a v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, že „Rada... preskúma a zmení a doplní zoznam... podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. ... 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP".

161 V nadväznosti na to Súd prvého stupňa konštatuje, že žalobkyni neboli oznámené skutočnosti na jej obvinenie v žiadnom momente pred podaním tejto žaloby. Žalobkyňa dôvodne zdôrazňuje, že tak prvotné rozhodnutie o zmrazení jej finančných prostriedkov, ako aj následné rozhodnutia vrátane napadnutého rozhodnutia neuvádzajú ani „presné informácie" alebo „údaje v spise", ktoré uvádzajú, že vo vzťahu k nej bolo príslušným vnútroštátnym orgánom prijaté rozhodnutie odôvodňujúce jej zahrnutie na sporný zoznam.

162 Takto, hoci žalobkyňa mala vedomosť o svojom skorom zahrnutí na sporný zoznam a hoci vykonala iniciatívu kontaktovať Radu s cieľom pokúsiť sa zabrániť prijatiu takéhoto opatrenia (pozri bod 69 vyššie), nemala vedomosť o špecifických údajoch uvádzaných na jej obvinenie pre odôvodnenie zamýšľanej sankcie, a nemohla teda v tomto zmysle účinne uplatniť svoje stanovisko. Za týchto podmienok nie je možné vyhovieť tvrdeniu Rady, podľa ktorého Rada vypočula žalobkyňu pred pristúpením k zmrazeniu jej finančných prostriedkov.

163 Vyššie uvedené úvahy týkajúce sa overenia rešpektovania práva na obhajobu sú rovnako uplatniteľné, *mutatis mutandis*, na overenie rešpektovania povinnosti odôvodnenia.

164 V prejednávanej veci ani napadnuté rozhodnutie, ani rozhodnutie 2002/334, ktoré ho aktualizuje, nespĺňajú požiadavku odôvodnenia, tak ako je vymedzená vyššie, pretože sa vo svojom druhom odôvodnení obmedzujú na vyjadrenie, že je „žiaduce" prijať aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahuje nariadenie (ES) č. 2580/2001.

165 Žalobkyňa nielenže nemohla účinne uplatniť svoje stanovisko pred Radou, ale za absencie uvedenia akýchkoľvek špecifických a konkrétnych dôvodov v napadnutom rozhodnutí, ktoré by ho odôvodňovali, nemohla ani účinnejšie uplatniť svoju žalobu na Súde prvého stupňa vzhľadom na už uvedené vzťahy, ktoré existujú medzi zárukou práva na obhajobu, ktorá vyplýva z povinnosti odôvodnenia, a zárukou práva na účinný súdny opravný prostriedok. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že možnosť napraviť úplnú absenciu odôvodnenia po podaní žaloby je v súčasnosti judikatúrou považovaná za zásah do práva na obhajobu (pozri bod 139 vyššie).

166 Navyše ani písomné podania rozličných účastníkov konania, ani údaje v spise predložené Súdu prvého stupňa neumožňujú Súdu prvého stupňa vykonať svoje súdne preskúmanie, keďže Súd prvého stupňa nemôže ani po ukončení ústnej časti

konania s istotou určiť, ktoré vnútroštátne rozhodnutie je rozhodnutím uvedeným v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, na ktorom sa zakladá napadnuté rozhodnutie.

167 Vo svoje žalobe sa žalobkyňa obmedzila na uvedenie toho, že bola zahrnutá na sporný zoznam „výlučne s ohľadom na dokumenty predložené teheránskym režimom". Vo svojej replike dodala, že „nič jej neumožňovalo... spoznať skutkové dôvody svojho zápisu" na sporný zoznam a že rovnako „bola zbavená akejkoľvek možnosti prístupu k svojmu spisu" a že „dôvody zápisu boli veľmi pravdepodobne diplomatické".

168 Vo svojom vyjadrení k žalobe a v duplike sa Rada zdržala zaujatia stanoviska k tejto otázke.

169 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka Spojené kráľovstvo poznamenalo, že „žalobkyňa neuvádzala a nič nenaznačovalo, že by nebola zahrnutá do prílohy na základe [rozhodnutia prijatého príslušným vnútroštátnym orgánom, identifikujúceho žalobkyňu ako zapojenú do teroristických činov]". Okrem toho sa zdá, že z toho istého vyjadrenia vyplýva, že podľa Spojeného kráľovstva predmetným rozhodnutím je rozhodnutie Home Secretary z 28. marca 2001, potvrdené rozhodnutím uvedeného Home Secretary z 31. augusta 2001, následne, po návrhu na súdne preskúmanie, rozsudkom High Court zo 17. apríla 2002 a nakoniec, po odvolaní, rozhodnutím POAC z 15. novembra 2002.

170 Vo svojich pripomienkach k vyjadreniu vedľajšieho účastníka žalobkyňa konkrétne nevyvrátila, dokonca ani nekomentovala tieto pripomienky Spojeného kráľovstva.

Vzhľadom na žalobné dôvody a všeobecné tvrdenia žalobkyne, a konkrétnejšie vzhľadom na jej tvrdenia opakované v bode 167 vyššie, však nie je možné jednoducho a bezvýhradne súhlasiť s tvrdením Spojeného kráľovstva. Na pojednávaní žalobkyňa okrem iného zopakovala, že nevie, kto bol príslušným orgánom, ktorý vydal vnútroštátne rozhodnutie, ktoré sa jej týka, ani na základe akých presných údajov a informácií bolo toto rozhodnutie prijaté.

171 Navyše na pojednávaní v odpovedi na Súdom prvého stupňa položené otázky Rada a Spojené kráľovstvo ani neboli schopné dať zhodnú odpoveď na otázku, ktoré vnútroštátne rozhodnutie je tým rozhodnutím, na základe ktorého bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Podľa Rady išlo výlučne o rozhodnutie Home Secretary, ktoré bolo potvrdené zo strany POAC (pozri bod 169 vyššie). Podľa Spojeného kráľovstva sa napadnuté rozhodnutie zakladalo nielen na uvedenom rozhodnutí, ale rovnako na iných vnútroštátnych rozhodnutiach, inak nešpecifikovaných, prijatých príslušnými orgánmi v iných členských štátoch.

172 Treba uviesť, že ani ku koncu ústnej časti konania Súd prvého stupňa nemôže vykonávať svoje preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

173 Na záver Súd prvého stupňa konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nie je odôvodnené a že bolo prijaté v rámci konania, v priebehu ktorého nebolo rešpektované právo žalobkyne na obhajobu. Súd prvého stupňa navyše ani v tomto štádiu konania nemôže pristúpiť k súdnemu preskúmaniu zákonnosti tohto rozhodnutia.

174 Tieto úvahy môžu mať za následok iba zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, bez toho, aby preto bolo potrebné rozhodovať v rámci návrhu na zrušenie o dvoch posledných častiach prvého žalobného dôvodu alebo o iných žalobných dôvodoch a tvrdeniach žaloby.

O návrhu na náhradu ujmy

Tvrdenia účastníkov konania

175 Žalobkyňa neuviedla žiadnu skutkovú alebo právnu okolnosť na podporu návrhu smerujúceho k tomu, aby bola Rada zaviazaná na zaplatenie jedného eura ako náhrady údajne utrpenej ujmy v jej prospech. Ani Rada, ani vedľajší účastník vo svojich písomných podaniach alebo na pojednávaní k tomuto návrhu nezaujali stanovisko.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

176 Podľa článku 19 Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa musí každá žaloba uvádzať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je žaloba založená. Tieto údaje musia byť dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili prípadne aj bez ďalších podporných informácií žalovanému pripraviť si svoju obhajobu a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe. Na zabezpečenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je potrebné na to, aby bola žaloba prípustná, aby všetky podstatné skutkové a právne skutočnosti, na ktorých sa zakladá, ucelene a zrozumiteľne, aj keď stručne vyplývali z textu samotnej žaloby (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. februára 2005, Chiquita Brands a i./ Komisia, T-19/01, Zb. s. II-315, bod 64 a tam citovanú judikatúru).

177 Na splnenie týchto požiadaviek musí žaloba o náhradu škody údajne spôsobenej inštitúciou Spoločenstva obsahovať skutočnosti, ktoré umožňujú identifikovať konanie, ktoré žalobkyňa inštitúcii vyčíta, dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním a škodou, ktorú ako tvrdí, utrpela, ako aj povahu a rozsah tejto škody (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-38/96, Zb. s. II-1223, body 42 a 43, a Chiquita Brands a i./Komisia, už citovaný v bode 176 vyššie, bod 65 a tam citovanú judikatúru). Naopak, akýkoľvek návrh smerujúci k získaniu odškodnenia, ktorému chýba potrebná presnosť, musí byť považovaný za neprípustný (rozsudok Chiquita Brands a i./Komisia, už citovaný v bode 176 vyššie, bod 66).

178 Konkrétnejšie, návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, či už ako symbolickú náhradu alebo na získanie skutočnej náhrady, musí upresňovať povahu uvádzanej ujmy vo vzťahu ku konaniu vytýkanému žalovanej inštitúcii a aspoň približne vyčísliť celú túto ujmu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 1999, Ismeri Europa/Dvor audítorov, T-277/97, Zb. s. II-1825, bod 81 a tam citovanú judikatúru).

179 V prejednávanej veci je pravdepodobne návrh na náhradu ujmy potrebné chápať ako smerujúci k náhrade nemajetkovej ujmy, keďže táto je ohodnotená na sumu jedného symbolického eura. Skutočnosťou však zostáva, že žalobkyňa neupresnila povahu a charakter tejto nemajetkovej ujmy a navyše ani neidentifikovala údajne škodlivé konanie, alebo konania Rady, o ktorých tvrdí, že sú príčinou tejto ujmy. Súdu prvého stupňa neprináleží, aby hľadal a identifikoval medzi rôznymi výhradami uvádzanými na podporu návrhu na zrušenie výhradu alebo výhrady, ktoré žalobkyňa zamýšľala

uviesť ako základ pre návrh na náhradu ujmy. Súdu prvého stupňa tiež neprináleží, aby odhadoval a overoval existenciu prípadnej príčinnej súvislosti medzi konaním alebo konaniami označovanými týmto žalobným dôvodom alebo týmito žalobnými dôvodmi a uplatňovanou nemajetkovou ujmou.

180 Za týchto podmienok návrhu na náhradu škody obsiahnutému v žalobe chýba najzákladnejšie upresnenie, a musí byť preto vyhlásený za neprípustný, o to viac, že žalobkyňa sa ani nesnažila odstrániť túto vadu vo svojej replike.

181 Z toho rovnako vyplýva, že nie je potrebné rozhodovať v rámci návrhu na náhradu ujmy o žalobných dôvodoch a tvrdeniach, ktoré žalobkyňa uvádzala na podporu svojho návrhu na zrušenie, ktoré ale ešte neboli skúmané Súdom prvého stupňa (pozri bod 174 vyššie).

O návrhu na opätovné otvorenie písomnej časti konania

182 Úvahy, ktoré viedli Súd prvého stupňa k zrušeniu napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, sa nezakladajú na nových dokumentoch podaných žalobkyňou do kancelárie Súdu prvého stupňa v dňoch 18. a 25. januára 2006 (pozri body 23 a 24 vyššie). Hoci tieto dokumenty boli založené do spisu (pozri bod 31 vyššie), sú na účely tohto rozsudku považované za úplne irelevantné. Za týchto podmienok nie je potrebné vyhovieť návrhu Rady na opätovné otvorenie písomnej časti konania (pozri bod 25 vyššie).

O trovách

183 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Za daných okolností je opodstatnené rozhodnúť, že Rada okrem toho, že znáša svoje vlastné trovy konania, je povinná nahradiť štyri pätiny trov konania žalobkyne.

184 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta ako sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu spoločnej pozície Rady 2005/936/SZBP z 21. decembra 2005, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2005/847/SZBP.**

2. **Rozhodnutie Rady 2005/930/ES z 21. decembra 2005, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom za účelom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/848/ES, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa dotýka žalobkyne.**

3. **Návrh na náhradu škody sa zamieta ako neprípustný.**

4. **Rada okrem toho, že znáša svoje vlastné trovy konania, je povinná nahradiť štyri pätiny trov konania žalobkyne.**

5. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znáša svoje vlastné trovy konania.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. decembra 2006.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

J. Pirrung

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 4676

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 4681

O procesných dôsledkoch zrušenia a nahradenia pôvodne napadnutých aktov ..... II - 4684

O druhej časti návrhov ..... II - 4687

O návrhu na zrušenie napadnutej spoločnej pozície ..... II - 4687

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4687

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4689

O návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia ..... II - 4694

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4695

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4702

Uplatniteľnosť záruk týkajúcich sa rešpektovania práva na obhajobu, povinnosti odôvodnenia a práva na účinnú súdnu ochranu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 ..... II - 4703

— Právo na obhajobu ..... II - 4703

— Povinnosť odôvodnenia ..... II - 4708

— Právo na účinnú súdnu ochranu ..... II - 4709

Predmet a obmedzenia záruk týkajúcich sa rešpektovania práva na obhajobu, povinnosti odôvodnenia a práva na účinnú súdnu ochranu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 II - 4710

— Právo na obhajobu ..... II - 4710

— Povinnosť odôvodnenia ..... II - 4718

— Právo na účinnú súdnu ochranu ..... II - 4724

Uplatnenie na prejednávanú vec ..... II - 4728

O návrhu na náhradu ujmy ..... II - 4732

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4732

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4732

O návrhu na opätovné otvorenie písomnej časti konania ..... II - 4734

O trovách ..... II - 4735